

LJUBO STIPIŠIĆ DELMATA

KNJIGA UZROKA
KNJIGA POSLJEDICA

ZVONIMIR

KNJIGA UZROKA
KNJIGA POSLJEDICA LJUBO STIPIŠIĆ DELMATA

Obitiji
Zorana Franjićević
Ddachno
Građa Stipić
Split, 14. stud. 2002.

DOM
ZVONIMIR
SOLIN, d.o.o.

knjiga
XXII.

Glavni i odgovorni urednik:
Špiro Žižić

Korektori:
Mirjam Vukšić
Mladen Vukšić

Naslovница:
Ljubo Stipišić Delmata

Kompjuterska priprema i tisk:
TYPO - Omiš

ISBN 953-6333-16-3

LJUBO
STIPIŠIĆ
DELMATA

**KNJIGA UZROKA
KNJIGA POSLJEDICA**

Solin, 2000.

*Dr. Ivan Grubišić
KNJIGA UZROKA - KNJIGA POSLJEDICA*

Na predstavljanju Petoknjižja Ljube Stipišića, 18. prosinca 1997. među ostalim je bilo rečeno: "Povijest pitanja je samo nastavljena, a ne ponovljena." Nova zbirka, "Knjiga uzroka - Knjiga posljedica", na najbolji način potvrđuje tu činjeničnost: povijest pitanja je samo nastavljena.

Nova knjiga, nastala u kratkom vremenu kao rukopis, nošena je više nego devet mjeseci u njegovoj kušaonici propitivanja smisla, Bogu i čovjeku.

Delmata, vjeran životu kao životnosti, ne može odložiti upitnost i dezertirati iz života, njegovo hrvanje s izazovom i smislom biti ne može trajati ni kraće, a ni duže, od samog života. Tako, dok se mučimo s pitanjima, ostajemo mladi.

Počinje teškim pitanjem:

*"Koliko je život uopće istinito događanje
ne umijem odgovoriti
upitajte me neko teže pitanje"*

I završava: *"Ali ja postavih pitanja koja nadilaze sebe
i to je njihov jedini mogući odgovor"*

Izmučen traganjem, upornim pitanjima bez odgovora, za nadu da se još jedan sat izdrži, na dužu stazu i ne treba ići, zaključuje:

*"Potres kozmogonijskog psihizma razvalit će
zatvorska vrata
i uznicima mojih riječi
do konca svijeta popadat će okovi
i ugledat će biljku zvijer i čovjeka
prožimanih istim Duhom
svemirske anime"*

(Kozmogonijski izletjeti)

Pisati o njegovom stvaralaštvu mogao bi samo netko tko je prošao s njim, proživio kao Delmata jedan njegov dan, barem jedan sat. Ja nisam Delmata.

Ipak, voden Duhom mudrosti "koji prožimlje istim Dahom sveukupni svijet Stvoriteljev", možeš samo svoj dio isječka bitka prepoznati ako se zaljubiš, ali ga ne posjeduješ do kraja, samo ga slutiš u napetosti posjedovanja. Upravo kako piše autor:

“Ali na križu uzdignut samo čujem svanuće široke zvonjave
poput svemira koji mora izdržati
toliku težinu praznine.”

Sve je teška prazina do novog Neba i nove Zemlje, ili se možda,
varamo?! Jer i čovjek je samo “*biće sastavljeno*

*od poraza pobjednika
i pobjede poraženog*

(Posjekotina neba u svetoj pometnji)

Da, praznoća svemirska su pauze u simfoniji kozmosa i nema je mnogo, tek toliko da se raskošnost može neprestano dogadati. Ljudima kojima su samo centimetri važni, praznine je navodno u svemiru puno, u jednom atomu previše. Za Stipišića ih nema previše, nego su samo izazov za nova pitanja.

“Knjiga uzroka - Knjiga posljedica” je minuciozna kompozicija svih mogućih varijacija i teško dohvatljivih suptilnosti, koje, osluškujući život, dohvaća samo duša obdarena strastvenošću i otvorenošću upoznati i ono što je Stvoritelj ostavio za život s onu stranu Zastora i granice vremena, vječnost.

Svaki dio od 16 stavki zaseban je naboј ili val na uzburkanom moru života te priča priču o davnom i sadašnjem - egzistencijalnom i esencijalnom sukobu smisla i besmisla, svjetla i tame, dobra i zla, Boga i čovjeka, uzroka i posljedica. Uzmimo samo neke od tih sintagmi da otkrijemo nedokučivost uzroka i tragiku posljedica, a sami smo i uzrok i posljedica mnogočemu, npr. životu, moru.

ZRETI DO UTAMAN logičan je zaključak jer:

“I ozgora smo ozidivani tlom
Jedino što smo mogli
izlislili smo istinu
u koju ne vjerujemo”

(Zreti do utaman)

Ili:

“*Zar itko zna što se dogada*
ili se događa ono
što mislimo da se tu dogada”

(Zreti do utaman)

Ili:

“*O Oče ne reci da je Tvoj Sin*
bio jedan jedini vjernik”

(Zreti do utaman)

KREPOSNI POGANI - doimlu se kao "izokrenuta koža", krvava od siline pitanja koje sumnja rastače, pa:

"Urlam svetinju

Ja sam svrha i posljedica

Pitanje i odgovor

*na koje nisam pristigao
upravo stoga Izravno spoznajem
ovdje kreposni pogani
Sijači su zmajskih zubi
podno križa raskajana zločinka.*

Sva ljepota vrhunske metafore ničeoski teške blista u ovom pre-dlošku:

"Tako mrtvac nečujno odlijepi crijepl na krovištu
i dovikuje poludjelima
unizuje nevidljivo a univerzalno
dok mu zvono oslonjeno na štaku
na vjetru pustinjskom doziva
Uvjerili me da sam pokojan
a ja samo nepokajan."

(Kreposni pogani)

"Kako bih u svemu stvorenomu dosegao svoje
Nužno duhovno biće."

MUDROST KAOZA - Naslov zbirke sažimlje se u istini tvrdnje:

"Vidim da posljedice umiru a uzroka smrti ne spoznaju

i pomislim da je i ta posljedica

*novi uzrok novomu uzroku
a posljedice iščezavaju u zbroju
uzroka
i dovršavaju se
i poslige uzroka.*"

(Mudrost kaosa)

Sve izlazi i vraća se Jedinomu i Tvorcu, kategoričan je Delmata, te nastavlja:

"*Čini se da Bog jedini shvaća samog sebe
jer je jedini prisutan u samom sebi ...*"

"Knjiga uzroka - Knjiga posljedica" sadrži u sebi sjajne misaone domete, metafore, sentence, lijepe misli:

"... gdje je kraj dubine na čijemu sam dnu ..."

(Raznolikost nepostojećeg)

Ili: "Da si u meni Bože
i ja bih bio Onaj koji upravlja samim sobom
*a ne nemušti prosvjet u dolini suhih kostiju
zaodjevenih tijelom.*"

(Paljevina praznina)

Sve se dogada, sve je dogadanje, a kad će početi čovječji Početak
pita se Delmata:

*"Naime dovoljan je toliki golemi zbroj nedostataka
da bi se stvorila povijest Svijeta
koji još iščekuje svoj čovječji Početak"*

(Paljevina praznina)

Traženje beskonačnog u konačnom i ograničenom, vječnog u vremenitom, božanskog u ljudskom, dodiruje biblijski krik za novim Nebom i novom Zemljom. Ostaje uvijek i samo NADA: "Ne bojte se, ja sam s vama." To će još slikovitije, snažnije izreći pjesnik:

*"... ja oslijepih za razbor čovječji
a progledah u duši Božjoj u mome tijelu
tako na svodu gledam dvostruko sunce
koje se hoće ogrijati na Suncu
koje još ne upoznahu
tko je čovjek doli čekanje."*

(Paljevina praznina)

Možemo privesti u malu luku zastoja, za jedan kratki predah, i ovo zabrinuto i oteščalo promišljanje nad pitanjima pitanja, i samo pitanja, te s pjesnikom ustvrditi:

"... i urlam beskrajem svemira

*Duše su još neprobudene u ovojnicama tvari
i ništa ne umuju o svom Podrijetlu
kao da su godine življjenja
jedine godine života."*

(Paljevina praznina)

Brojni paradoksi sadržani u naslovnim sintagmama kao da su na tragu slutnji, koja će dati snage za nova pitanja: "Budete li živjeli po tijelu, umrijet ćete". Preostaje odložiti tijelo, jer:

*"netko mi u bunilo podmetnuo tijelo
a prisvojio dušu pa mi*

preostaje odložiti tijelo
da bih pronašao Vrata nutrine kojoj
hrlim budeći
zaspale u životu čovječjemu."

(Zatrtri put)

Svjetlo uskrsnog jutra daje snagu za izlazak iz Zatrtnog puta ne samo Delmati nego i piscu ovih siromašnih natuknica; mogućnost da postane, družeći se sa Stipišićem na nekoliko sati, "uskrsnula razlika".

"I ovo moje nastojanje da sa zemlje
ne govorim zemaljski
već da jećim povrh sebe
da postanem uskrsnula razlika
da me otpusti od rodbistva zla
da uskrisavam od živih
postanem njihov nagovor za svetu smrt
da bih sebe spasio iz dvaju razloga kojih ne upoznah
iako sam nečiji potomak
a ničiji srodnik"

(Zatrtri put)

***Milijada Barada, pjesnikinja
LUCIDNA PJESENICKA FRESKA***

Iščitavajući psalmičke pjesničke zbirke Ljube Stipišića Delmate, nači će se pred zamkom drevnih dvojbi u svim vremenskim mijenjama, te pred metaforama koje nose bremenit oblik inojezičnog izvorištva, *od parapsihološkog do prijelaza u kozmogonijski psihizam*. Stihovi su "stožine" zgusnuta bremenja, i u njima je skrita slojevitost, svrhovitost postojanja od preinake svijesti do būti kozmogonijskog tijela. Autor doseže fenomen dublji od spoznaje i tako prodire u proces razlučivanja zakutaka podrijetla, te u tvorbu mentalne osnove "svijesti - htijenja - psihe", gdje se u ključnoj ideji isprepleću istraživanja utjecaja prostora i vremena, kao rezultat *novog odnosa egzistencije būti u stvaralaštvu i ostvarenju kozmogonijskog psihizma*.

Pjesnik je podastro umjetnost novih značenja razumijevanja svjetova, načinom dogadanja u vlastitom svijetu, što je preplet tradicionalnog, transcedentalnog i povijesnog u novo strukturalno jedinstvo, koje se može usporediti s dogadanjima suvremenog svijeta u progresu organiziranosti duha, do zaleta lăzovima kozmogonijskog u prisutno beskonačno Sada.

*Izgleda da se služim stvarima koje ne postoje
da bih stvarao ideje neutemeljene
da bih postao ljubljen prije nego sam poroden
da bih oprostio pojedinjenju mnoštva koje me neće
ali jesam li ostvario zahvalnost prema Duhu koji me ne
usliša
za ovo uživanje što sam različitost istosti
ili mi konačni cilj crpi konačnu nadu
da povjerujem kako je doista tako kako se već zbilo
iako nisam ni pojam niti pojmljiv a ni siguran
da sam ni lako ni teško tijelo
s duhom uspirem na gore
a ne mogu biti nepravednost osjetila
sâm sarmcat ničemu uzrok
osim posljedice što me nema ni u njoj
(...)*

S kulturnog, etičkog i povijesnog načela, na tezulji vlastitih zapožanja, slijedeći nužnost ideje duhovno-umnog bogatstva, Stipišić je bliži ovom drugom *o proroštvu u tom filozofskom obliku*, važeći

vrijednost čitave objave svrhovitošću prirode, kao pedagogije o zbilji "glave" svijeta. Možemo li i koliko ukazati na autorovo aludiranje Istoka i Zapada? Kao mislilac i on je postavio svoje istraživanje s obzirom na dvostruk odnos načela spoznaje, kao neophodnost izvanjskog svijeta i unutarnjih izvora.

(...)

*iako sve to nije razaranje cilja
već nemogućnost uopće spoznati taj Cilj
jer ništa u svemu ne želi konačnu sreću čovjekovu
shvatiti u motrenju Boga
pa izgleda da više blaženstva posjeduju oni koji
tek smjeraju prema blaženstvu
nego prema nemogućoj potvrđi
blaženstva
u radnjama svojih duhovnih umijeća
o izmicanju*

*Eto najmanje postoji ono što postoji u umu
naime opsjene premošćuju maglene bezdane
a tek si tamo gdje si svojom svijeću poistovjećen
u duhu tudega Domišta*

(...)

U takvom kozmičkom izlučenju, izručenju u fizičkom dogadanju svijeta, u svijesti te u savjesti htijenja duha, približili smo se prostoru kozmogonijskog psihizma, onoj najzgusnutijoj razini, odnosno dubini mentalne osnove zakutaka, *duhovnoj preinaci svijesti, kao rješenju zagonetke podsvijesti*, što ju je u biću svome čovjek odgonetnuo duhom svemirskog Daha. Pjesnik u svom djelu potvrđuje bít svemirskih hodova, *kruženje smisla* u "bedemu" prostranstva, postojanje unutarnjeg prostora, stvarnosti i snova, ograničenog i bezgraničnog, ovozemaljskog i onostranog u "Momentum Novus", koji nadsvoduje suvremenim smisao, ostvaraće, odnosno animom tvori kozmogonijski psihizam.

Ljubo Stipišić pronio je svoj psaltir kao prosvjedno blago baštini s postavom suptilnih "stupnjevanja" *odgadanja-dogadanja spasa* *Jednote* posvećenja, kao sveprisutnog univerzuma u vječnosti svijeta.

(...)

*Postoji li ovdje samo jedna istina
i to ona koju sami izmislimo*

*pa je osumnjičimo
kako bi vjeru umnažali
s onim nejasnoćama koje izbjegoše sumnji
(...)*

Nabit nabojima bremenitosti čovjekova vremena i nevremena, ispreplićući svrhe i čine, prepleo je "istok i zapad" da bi nevidljivo zbita čula satkao apstrahiranim stijenama novog mita, kozmičkom animom "zakonitosti" toga Daha. Pjesnikova intuicija ima proročko videnje zakonitosti prirode čula, što je u njoj osluškuje, pa na taj način povezuje njezin pojavno-nepojavni svijet. U toj proširenoj optici, u kojoj se iz zemlje rada život i porad zemlje umire, a ponad svake mijene snova se u Dahu javlja nevidljivim prisućem nutarnjeg prostora, ponajprije u prikazu "ovisnosti" što se u kozmičkom zbog sličnosti poistovjećuje i u biću.

Pomni čitatelj ove poezije naći će se i u oprečnosti, kao i u onom starom brzom plesu zvanom galop, poradi razlaganja prevage vjerovanja - nevjerovanja te raznolikog prisuća mnoštva mističnih misli. Dakle, ovaj se pjesnik otisnuo duhom u prirodu svih stvari i bića, u bitnost prirode. Dakako, od Lomwithova djela "Od Hegela do Nietzsche" dijeli nas više od pola stoljeća, a i djelo Ljube Stipišića Delmate živi gotovo isto toliko, bremenito *iskustvom "krize uma"* i *krizne istine povijesti*, potresa vrijednosti moderne civilizacije i "ekološke krize", pa se može također sagledati s gledišta ovog novog vremena.

*Hoću smjerati prema smirenju bježeći od umirućih
koji ne spoznaju svoju bolest
ne jednaće se sa smirajem osjetila
za prikladna dobra
koja su ujedno i cilj*

*Hoću volju uspiriti preko dobra
čineći joj posljednje traženje
da ne ostanem u unutarnjem govorništvu
jer govorna sam cjelina u logici šutnje
niti okrenut budućem niti unatrag
jer sam posljedica istodobnomu uzroku
takve budućnosti
koja me umire a ne dopušta spoznati
koja me rodi ne čineći me rodbinstvom
(...)*

Pjesnik nas osloboada predrasuda, držeći ih postrance, da bi u sukobu "nevjere" a priori upućivao na istinu vječnosti, subjektivno i objektivno, u nizu tišina, iz kojih uzljeće u osamu, s vjerom i marom prihvatajući napor da pokori sotonu i zagrli Boga, mārom svećenika i patnjom bolnika.

Stipišić je poznat po svojoj multimedijalnosti, po umjetničkom i ljudskom djelovanju; ušao je u antologije po ruhu i darivanju pjesama, te zapisima hrvatske baštine, po pučkim vjerskim ophodima i njihovim ulogama, koje održava u trajanju, ne iz sebeljublja, nego u čast Bogu i Baštini. On je pjesnik ljepote i ljubavi, humanist koji je svojim djelima zauzeo dostoјno mjesto u hrvatskom književnom, etnomuzikološkom i likovnom životu.

(...)

*tu sam u ponovnom pranastajanju
kao izvor svega od čega ću postati
podrijetlo predodžbi i moć njihove
spoznaje uzrokâ
zâputi sadržaj volje u htijenju
za doista biti u tijelu
i u pojmu da sam doista u tom tijelu
zbog ispunjenja razloga nevažnih ali koji
me čine*

*jer mi posta veće zlo dobitak ničega
nego gubitak koji me ne posjeduje
(...)*

Dakle, temelj metafizičkih pojmoveva, kao iznimnih određenja duha iz jedinstva jednakosti i nejednakosti, kao što je slučaj kod Delmate, javlja se kao stara i nova supstancija pojmoveva nedjeljive bitnosti, a po mitskom ukazanju kozmogonijskog kao određenje Božanskog duha. Stipišćeve djelo možemo predstaviti i kao "oznaku" pripadajućih individualuma, kao akcidencije ove supstance, ili kao individualno shvaćanje duhovnog i materijalnog u novini kozmogonijskog psihičizma prisutnog u književnosti na pragu trećeg tisućljeća. Bez obzira koliko je prisutan karakter dualizma, pojam Boga ostaje u čistoći duha, a *materija tek upotrebom služi stanju duhovnih moći, prosudbi dobra i zla, pa je dakle materijalni svijet priznat kao svijet duha*. Mnogi će se od nas zapitati je li Stipišić pristaša monoteizma, je li kršćanin, katolik, protestant, ili nešto drugo.

No, intelektualno presudni element u takvoj dvojbi proizlazi iz njegove ličnosti, duša koje živi stvaralačkim nagonom nerazdruživo spojenim s višim pojmom svijesti, te znanstvene *težnje uma spram nadnaravnom*. On je čovjek koji "slijepo" niže rječničko blago u tihoj uzbudenosti zanosom nota, putem psihičkog na metafizičku zbilju pojma Boga, s novom jasnoćom razlaganja religioznog "vida" određenja pojma.

*U meni boravi pustinja mnoštva krivih bogomoljnih
svjedočanstava
ali i ta istraga nadilazi sposobnost naravi
da se istraži granica nemoći
da shvatim najveći mogući doseg čovjeku dosuden
da mogu razumjeti da je to neshvatljivo
da sam zbroj istina koje očekuju da jesu i da nisu
a ni moje dogodeno nije moje dogodeno
jer bogatstvom riječi osiromašujemo smisao
i tu su putevi u koje čovjek lutajući
polaže temelj u ono odgođeno
da bi živilo u Ništa
a ono ga ruši*

O davnih vremena proroka, i onih, Platona, Sokrata, Aristotela, te rijetkih izabranika slobodnog duha i Daha, nizale su se nove spoznaje, dostignuća i tekovine u psihologiji čovjekova vremena kao u povijesti progresa te u znanosti, pa "Novum" ovog pjesnikova djela možemo uvrstiti u kolajnu spoznaja na pragu dvadeset i prvog stoljeća, u novu povijest kozmogenijskog psihičkog, u proniknuće zakonitosti Anime svemirske, a Delmata je njezin smioni začetnik i tvorac u suvremenom prostoru svijeta današnjice. Na otvorenoj lazini svemirske anime Daha i pjesnikova duha prepoznajemo svojstvo čula u "sjeni videnja" kao istinitu interpretaciju, a to je upravo *oblikovanje kozmičkog čula u značaju kozmogenijskog proročkog*, zatvorenog u jedinstven unutarnji prostor tijela. Istakla bih također da je ovo poezija bujne leksike, i čak novih leksema.

Ljubo Stipišić Delmata sjedinio je svoju stvaralačku obdarenost, iznašao duboko izvornu baštinu te uz stotine likovnih djela, razasutih diljem Kontinenta, desetaka tehničkih izuma za bolji trenutak svijeta, zaštićenih i sačuvanih, pa je ova knjiga posljednja "Knjiga uzroka -

knjiga posljedica”, kojom nam pjesnik *želi pojasniti nedokučivo* porad čega je u krugu znanaca počesto nazvan mistikom, vizionarom, istraživačem i tihim čudakom. Za svoja djela, kao što je “Kalvarija”, “Očenaš”, “Dalmatino povišu pritrujena” i pregršt uglazbljenih a još nezivedenih djela, u svim stvaralačkim partiturama, uz potvrđivanje svog načina življenja, nazvan je i živom legendom.

(...)
i tko jamči da je to sveisto cilj vrhovnoga
Djelatelja
i svrha vrhovita i da ja u njemu Jesam
kao djelić Alfe i Omege
da sam i ja prasvrha Prvoga i Posljednjega prauzroka
dotečenoga u posljedicu neimanja
kakav Jesam

*Jer sam biljkama pred zoru psalme ponavljaо
i životinje uvjerio da je najveća arka
sazdana da bi se one mnogovrsne
spasile
jer sam osobnost i kamenoj duševnosti ludio
postah otada objavitelj duha kozmičkoga psihizma
koji prožimle istim Dahom sveukupni
svijet Stvoriteljev
(...)*

ZRETI DO UTAMAN

*Koliko je život uopće istinito događanje
ne umijem odgovoriti
upitajte me neko teže pitanje*

Čini se da poslije sviju nepropadljivih poraza
mogu doseći svoj mir
obujmiti magleni strah
prepušten tèk rodenomu mrtvacu
u povojima pomućena sjećanja dok ispisuje testament
i čini svadu između još nezačetih

stoga prepuštam sebe istini koja me se sjeća
a ne promišlja

Pitanje je koliko prianjam uz sebe a ne prihvaćam sebe
suStvoriteljem 10
razlučujem o razgovoru
kojega trebam ne slušati pa nečujenje priopćiti
oslonjen na zrak na postotak tuge u sjeni šutljivca
pa ni krošnja ni drva
a Kaos me usrkava

i ono što nisam imao
i to će me odvlačiti
jer nisam motrio Istinu
već granice bosonogoga Božjeg koračaja
i darivao mu cipele 20
po mjeri čovjeka zalutalog uz krošnju Sebstva
naokolo su žene s peharima iz kojih strše srca
i spremne su piti ali ne otrov
nego muževljev pepeo budućih strahova

Jesam li izbjegao Duh posinstva
i ponovno pribjegao duhu robovanja
 dosudio sebi vonj nedoumica
 a svežanj nespoznaja u more zahitnuo
da bi se priklonio zakonima uljudbe
udaljen od mjere slobode nazočan osjetilima
 jedan od padavičara iz sjemena

30

tako mi izmiče *posredstvo osjetnoj svrsi*
jer izostajem u unutarnjim činima
 kao da me uranjuju a kisik mi u hladovini još ne izniknula
 drva
 moj golub slomljenoga krila ne slijće na nepostojeće u letu
 andelu otimljе perje
 pacijenti smo koji prkose kisiku

Tako se smisli poredak o pojedinostima
 kako bi opravdali napor u protoku bezvremena
 pa nespojive kozmičke naravi Boga i čovjeka
hoćemo pripojiti u Djelo
 mimoilazeći što je od Boga uredeno je
 naime sazdan je poredak u stvarima
 u biljkama u životu u životnjama
 da bi postali pamtioci svoga zaborava
 koji nas neće drukčijima osim protjeranike kozmogonijske
 protkanosti

40

i odozgor smo ozidivani tlom

Jedino što smo mogli
izmisli smo istinu
 u koju ne vjerujemo

50

Praznoća svemirska ne mogavši se ičim podićiti
osim prazninom s kojom se ispunjava suočenje
o propitkivanju podrijetla Začetka
ovozemnih samoća a zemni svemirci jesmo

uokolo prostodušnost nijemoga pačenja
uz prekržene noge Križonoše
crveni čavao
u čelu molitelja

60

*Ne vezuj gubicu ni volu ni magarcu
kad vrši po guvnu*

Osvjedočen sam da me ukazuje nevidljivo
u upredmećeni strah tijela u životinjama dok ih žvačemo
bjegunac sam iz travnatoga utočišta
umjesto vraćanja srebrenjakâ
vraćam utržak kostiju u utruće tame
zboru bratimâ dok pjevaju tobože
moju nadu u boci a široko more
ne vidiš mu kraja

70

a pučinom odreknuće o
dokinuću
poput uhićenoga u muzejsku estetiku
tā nisam ja taj koji odluči hodati pod suncem
doručkovati s kipovima
a ovaj bez ruku bez torza
glave poredane kao lončanice dok jedemo one pjevaju
*Puče moj ča učinih tebi
ili u čemu ožalostih tebe
odgovori namin*

80

Ovdje obilježavam postaje da bi pâkosnici
moj podjarmljeni napor pod sâgom palmî
podno tabanâ Stvoriteljevih
da bi moj rod nevoljkih namjera
poput napora uz ljubičasto ostale nezačinjene
doli u natruhama

*A meni je doseći u ovoj umskoj naravi konačnu
i jedinu svrhu
da bih postao vlastiti uzrok* 90
Boga spoznati i ljubiti
tako bih i u srodstvu s nevidljivim rubovima
potpunce sebe iznašao
postao misao o savršenstvu od kojega se uzdržavam

tâ ovdje smo niti malovječni a usto ni dovoljno mrtvi
gnječimo zvjezdanu sjenu njšući granu ptiče
gnijezdo

a Boga iščekujemo

dok most se ne sjeća smjera rijeke

Premda su svakolika *moja rješenja nemoguća*
stoga su mi jedine uzdanice uzroci 100
koje ne mogu dovršiti ni svojim smaknućem
dapače uzdižu me blagoslovljeni porazi
bolno šućenje o uskrsmućen šutnje

hoću porinuće portreta nazreti makar u nedjelatnim posljedicama

da bi se u meni sačuvalo gibanje Tvorčeve volje
zreti do utaman

uvjetno osuden na smrt do beskrajnog čekanja
uskrsnih trublji

Zar iko zna što se dogada 110
ili se dogada ono
što mislimo da se tu dogada

Izdvojen si od svrhe
kao siromaštvo od izdržljivosti
u olupini arke sirene i ronioci
polipi s bezbroj ruku i jedinim licem
**nitko se ne spotiče o preobraženi spjev iz kozmogonijskoga
oratorija**
*jer se hoće ovo zamlačivanje mrcia zrelinom zemnoga psalma
u noćištu sjenâ* 120
nerazdvojnima od kisika

Skupljačica kostiju krčeći svetost
pa nebovidna neprimjereni me složila u ulomcima
da bih otpočinuo od neupoznatljivoga
i Bog nas oboje odjene u kože
i istjera iz Vrta
da ne bi jeli sa stabla života
**i tako stekli besmrtnost kao nuzgredni sadržaj
nepoznanice**
otada ošepavila Svjetlost 130
osumnjičivši Stvoritelja

Osmunjišivi Stvoritelja
poput Sljedbenika opovrgnuća koje ne imate suprotnost
porasta triumf kašlja u partituri bezglasja
cijedi se nevidljivo kroz sito nepostojeće
a mi mjestimice smo nikuda
pjev u cvokotu pljeni postupak ponad mene a mnome
pa jesam bolna nadarbina
nepostojeći početak obdaren sredinom
nešto podrugivački podsijeca peteljku
o kojoj sam list poodavno otpao
pa slatko nagorijevam pred sudištem zemlje

140

tako raste zbor kostiju
u izletništvo nepokretljivih umom doli duhom
zablude uzvisivanja
u nepoznanicu razglašenu a nerazgovijetnu

dakle razgovorljivost o ničemu a neumoljivo i netočno
a svekoliko prispjeva kao milosrđe
poput tuđega sjećanja o mojem skončavanju
nepostojanja

150

kunem se
Netko pozna tajnu vezidbu dahova
u vidljivu Riječ

Pučina u ulomcima kista
umašćuje se u more
zaboravio disati a poklonici uzvikuju
koliko košta vrijeme vijenca

Stoga jesam nepraktičan neprihvaćen
nepribran i neprevodljiv
nepovratan i neprijemčiv
nepotreban a nepotrošiv
neporeciv i neproknjižen

160

nisam štaka kao znak starosti duboke
ili mladosti oboljele
ili zdravoga pustinjaka

oprečna sam glagoljivost prostora
pa u zakladi ljutitosti *samcat u biljci životinji i stijeni*
kao umišljaj sna u nepostojećemu sanjaču

tako bdî u puhalici plamen
nakostriješena nadležnost
nad grâbom govora

170

I što je to ta tvoja vjera
što je to ta tvoja vjera

kad vjeruješ da vjeruješ

I nestrčujem svoje prošlo unatrag
tako unazadujem mogućnost sadašnjega
jer sam okrenut unedogled

Jesam li dvosmislen osim Stvoritelju
toliko dvosložan da postali odredba osobnomće odobrenju
da sebi odmažem pravdom 180
održavajući se u pitanjima
koja se ne rimuju po zemljici
pretrpanoj lubanjama
dok ih škorpion ubada kao Judin
cjelov
i plastičivčev zanat bi naplaćen
sljedbom hrabrih

tako ispunjavam jedinu svrhu kojoj trebam smjerati
upoznati u pobratimstvu svih i svačega
Tebe neupoznatljivoga 190

*Oče ne reci da je Tvoj Sin
bio jedan jedni vjernik*

Unesrećujem svoje prošlo unatrag
tako unazadujem mogućnost sadašnjega
jer sam okrenut unedogled

Jesam li dvosmislen osim Stvoritelju
toliko dvosložan da postah odredba osobnome odobrenju
da sebi odmažem pravdom 180
održavajući se u pitanjima
koja se ne rimuju po zemijici
pretrpanoj lubanjama
dok ih škorpion ubada kao Judin
cjelov
i plašljivčev zamet bi naplaćen
sljedbom hrabrih

tako ispunjavam jedinu svrhu kojoj trebam smjerati
upoznati u pobratimstvu svih i svačega
Tebe neupoznatljivoga 190

O Oče ne reci da je Tvoj Sin
bio jedan jedini vjernik

KREPOSNI POGANI

Moj grijeh je otpočeo iznutra
pod kožom sveti ježuri hoće vani
 u bratstvo kamena i lista
 preko naježenosti
 pakla svjetine

i biće mi trpi a ne pridonosi
pa nisam djelatelj a ni svrha u tom nasilničkom
 nepripajanju 200
 s unutarnjim Počelom
a ono ne bi trebalo biti zapreka izvanjskome bratstvu

tako se odredujem svješću o sebi
naime to sam to Ja
 a ostalo na koži izlučuje se i prhodi
 ali ono što se izvodi na vidjelo je istina
 koju čak trebam dokazivati

Urlam svinjinu

Ja sam svrha i posljedica
Pitanje i Odgovor 210
 na koji nisam pristigao
 upravo stoga Izravno spoznajem
 ovdje kreposni pogani
 Sijaći su zmajskih zúbi
 podno križa raskajana zločinca

tako mrtvac nečujno odlijepi crijepl na krovištu
i dovikuje poludjelima
 unizuje nevidljivo a univerzalno
dok mu zvono oslonjeno na štaku
na vjctru pustinjskomu doziva 220

Uvjerili me da sam pokojan
 a ja samo nepokajan

Osjećam da me Netko dopunjuje silinom
nepropadljivim Bitkom
da bih opstao unatoč nesavršenosti
dapače da jesam Suučitelj
o Nespoznatom
tako ne mogu prestati trajati pošto
ime mi vječnost zatočilo u drvlje i rogove jelenje
jer nisam uzrok nepoznate djelatnosti
ali jesam djelatnik naslućenoga trajanja

230

i njegova dovršetka sobom
u neprestanku scene s rugaćima urlajući
“Proreci, tko te udario!”

Tvrdim da ni Svijet ni tren ne bi opstali
ako bi milost opstanka izostala
pa prestanak stvarâ i uzrokâ
ne jenjava ni u nedostojnim posljedicama

jer Stvoritelj je koji biva
ne ispričava Ga vječnost koja u Njemu posrće 240
i poredak stvari hoće biti crvi
propeti uz nepitanje

tako je poredak uzrokâ
učinjen a neriješen a odgovoren
nepitanjem

Ovdje se slavi traženje a ne nalaženje
čak nedostaje volja za smjerom traga
u kojem se skriva to spasonosno nenalaženje

Hoću se riješiti razloga koji se želi mene
neriješiti 250

ne mogu pristati da zlo upravlja sa mnom
kao svojom dobrom posljedicom
kad dobiti znaju poslužiti zlo
preobrazujući ga u svoje Dobro
tako bdijem u tjeskobnoj urи
i pridržava me nevidljivi dlan
milosti njemote

Jamčim da smo prisutnici na Golgoti a Pravednika
već u stijeni
pogrebnim uljem pomazali 260

tko to hoće da budem prvomučenički opunomoćenik
da ponesem svoj Križ
uz vaš mizerni putić stranputnički

i što bih bio u vašemu svijetu
nepažnja na rani
boja straha
nepar u gomili neizbrojivih

**Čak nemam ni neimanje
a i ono neizbrojivo**

*prepjevavam šutnju u zvono izletjelo
u graju čistilišta*

270

*u bruhanju zvona upis kostura
iz násada ljudstva*

Zacijelo Bog mora ljubiti sebe
kako te ljubav u tebi zasadena ne bi izostavila
ali nisi u skladu sa svojim moćima
i nitko ne može umjesto tebe reći što kažeš
Svoj sam jer me Bog obgrli

I pitaš jesi li stoga barem svoje podrijetlo
kad toliko različitosti ishodi iz tebe - istosti 280
s Neizgovorljivim kojega supročiš u oprečnosti
pa si neostvarena podudarnost
stečenih razlika
hodočašćenje a svrha puta se zaboravlja

zagubljeni pred licima voštanica
vidljivi njemáci
kao uzorci poretku podrijetla sumnji
izokrenutih u stalnu patnju vježbaonice izdisaja

tu smo provjera puzećka
pirijeće slogovima 290
pričuvani a odbjegli *pa molitvom neuhičeni*
a tinjamo u voštanici

Koji se ponizi bit će uvišeni
jer moj je polet ustvari uzlet razmetnoga sina
u prnjama
i posjedujem sebe jedino u *I,jubavi slaboci*
u isčekivanju spoznaje da cu zadobiti spasenje

jer samo tim putem očekujem izbavljenje
iz kruga *gdje me prisiliše postati*
klanjalač sjenâ

400

odabirem zdušno skladnoću srpova sjenokosa
nad mojom uskrsnulom sjenom

kako bih u *svenu stvorenomu dosegao* svoje
Nužno duhovno biće

*Ime je Tvoje štovanje u sebi samome
i u onome koji je u Tebi
poput razgovijetnosti koja me sagorijeva
pa i u pepelu sve o Tebi neizrecivo je vjetru
kad um posta točenje dvojbi u sjene pod strehama*

*Ja jesam svi pojmovi jer nisam
nijedan pojam
i sve teče u mene
jer ništa ne teče u mene
i sve istječe iz mene
jer ništa ne utječe u mene
i sve hlapiti mene
jer ništa nisam mogao postati
da bi me išta napučilo*

*jer sam samo uskladen s nićim
radostiv pokojnik pred ukinućem Suda
da bih postao otmičar sumnje* 320

Odakle sam pristigao Gospode
kad stalno hoću popravljati Savršeno
i postajem li zapreka prohodenja milosti
i niukoliko me ne pretječe moć Svetla
pa sam glinena sjena posjekotini
koja hoće iz tame u hlad

tako sebe umanjujem konačnom svrhom
jer sam istina suprotna Istini

ili izdanak obavijesti da sve je u svemu
pričavljen
ali još sviještu nisam izvan sebe
i bolno neodvojen opjevavam ujarmljenje
i nadzirem se kao prijetnja sebi
ne umijem zakoračiti Onom što je nerodeno
jer jedino Ono je besmrtno

tako se na mene sjenči otpadak sunčevine
sjene se presijecaju u parničenju
a ja prisežem o Ja a ono u meni iščupana drač
na vatri Bogopsovalca

330

340

Bože
htio bih postati ono što već jesam u Tvojoj
prasvrsi

MUDROST KAOSA

Vrijeme sam u svim pravcima
u odapetim strelicama
prema prošlosti u presahu riječ kao izgovor
prema budućim prolascima samočā
kao Ruta pabirač po njivi
samohran u smjeru smijeha prostirka sam
vremenu 350
vidjelac skrit iza oblačina
gdje sipi bezvremenost usitnjena u daždenje
vaših prohodnosti

*Ta sam sam sebi misterij
da bih još drugoga mogao odgonetnuti istim imenovanjem
jer čime mjeriti ono čega nisam svjestan
naime hoću začeti povjerenje u mudrost Kaosa
kojeg nemudro razumijem*

*Zar svjetina može postati svjedokom
svjetini
o smaknuću Pravednoga
kao da nije moguće drukčije dokinuti
pitane o svrgnuću svrhe
a osudeno na nemoć
ne moći Je spoznati
putujuća tajna koja se razotkriva
kad pamti svoje putove*

Hoću postati ili već postah zanesena duša
zaglédana u odgonetku zbrke nepredvidenih posljedica
jer sve promatram iz svjesnosti moga središta

370

u savršenom ugradila se moja nesavršenost
poput zbijega u primjedbu
ali nisam zazoran već pripovjedač
nevidljiva presjeka svemirske anime

ni vjetar ni sluga vjetru
a raspirujem goruće grmove
u svrhovit neučinak na trijumfalnim nevidljivim
kolima
koja vuku labudovi da bi kola mogla lebdjeti

tako ne postah produhovljeno orude
i neću spoznati preobilne dobrosti Tvoje
nepovjerenjem nepropadljivim sebe pridomećem
da bih tek u zapregnuću u zaprisegnuće

380

čuo zvona izvora u svemiru lišaju starici i vučici
jer mostu svijeta zažudjeh čak vremenito
kao da bih suncu tumačio o sjenilima

dakle postojati mi je u svemu iznad razuma
a kao tužitelj hлада ne umijem iznaći ni slamku rješidbe
s kojom bih mjerio istinu bunara u kojemu sam misterij

nezapute vode

390

pa nisam ni andeo dozivan iz božanske naravi
ni podložnik smrti iskušenja

već nestajanje neupoznatoga u ništa
u nastambu praznine
ali i ništa těk može biti stvoreno
Tvojom besjedom

Ali ne dopusti da osvanem sâm
jer sam odveć nalik sebi
obujni me svojom istošću
da barem budem tudinac

400

u Tvojoj nevidljivoj dobrodošlici

Ali gdje se djenulo podrijetlo uzrokâ
vidim da posljedice umiru a uzroka smrti ne spoznaju
i pomislim da je i ta posljedica
novi uzrok novomu uzroku
a posljedice iščezavaju u zbroju uzrokâ
i dovršavaju se
i poslije uzroka

uvjeravam sebe uzaludno da sve vidljivo udioništвује
i to sličnošću s Tvorcem
i da nevidljivosti su metafizika pobraćimstva
u tomu Jedinomu

410

stoga sam obred ráznosti broja
utegâ i mjerâ
uokružen djevicama s vagom i mačevima
i neodvojena djelidba od primatelja
nepriklanan za srazmjer ko pripaci
koji se ne podudaraju
dakle učinak sam neupoznavši jasne posljedice
naslijednici jesmo oporuke sudbonosne
a oporučitelj neobvezatan
a neophodan

420

Posljedica sam kukolja neodvojenoga od žita
dakle i primjesa Počela jesam
no ustah na sebe kao orude protiv oruda
kao umjetnina protiv Božjega umijeća
pa sam stvorenje skritih čina
zakukuljenih mjera broja i poredaka naravi

i jesmo li čudo s troglavim psom Kerberom
upravo što nam je uzrok skrit
dok izbezumljeno tražimo podrijetlo začudnosti
ne shvaćamo temeljni uzrok skrit u svakom stvoru
poput mōći zamišljanja
čiji lik je zrcalo mome oku
čiji lik je zrcalo mome oku
a uporedo s pukotinom
sa sobom

Ćini se vidim jer primam od onoga koji vidi
u nevidljivo
pa čim sam zagledan u vidljivo 440
ne vidim ono što je pitanje
osim sigurnosti da uočljivo promatram kao umsku svjetloću
i jasno *sebe zaboravljam u vidjenom*
ne preostajem u postojbini riječi
pa videno biva naknadno tek najjasnije u riječima
a kojih se ne sjećamo a na njima gradimo življenje
koje hoćemo prepričati
priopćiti kao objavu
a ne posumnjati koliko smo u tudemu uhu
osim preglasna šutnja bila 450

U meni se umnožava živo kajanje zbog
postupka prošlosti
koje me zaboravilo izvući iz temeljnoga mog
uzroka
i u svemu prevladava pačenje u oplodenim
posljedicama
i pridružuje se moja sporost ncopraštanja
i čini me opetovanim pokajnikom
kakvoga me srec ne prepoznaće
zar i velebna Noeva lada ne bi radi spasa 460
mnogovrsnih životinja
i šačice jedne jedine obitelji skorašnjih grešnika

Kako sebe očitovati u skritim stvarima
u možebitnim spoznajama kad govorim o Gospodu
a popratni znaci čudâ izostanu u zaboravljanju
da bih usavršavao vjeru u spoznaji koja će mi izmaći
ali dovoljno da se većma odvratim od ljudskih istina
jer kud će s ovim zrncem povjerenja
ako sve postaju prirodni uzroci *mimo opskrbe dušoslovlja*
bit će samo zaklonjeno nebesko bivstvo 470
u nastavljanju ove kumirske predstave
i govorit će u jezicima
ali tumačenja neću čuti
i u predskazanja će se zaklinjati slabom pameću
postat će nemio gost koji istodobno puše na hladne ruke i
vruću juhu

Naime ja sam poseban a ne pojedinačan
stoga jesam ovdje ali nisam ni sada

Ono temeljno što trebah znati samo naslućujem
kao svetu zabludu koja se preobrazila u poslušnu 480
molitvu
pa ostah cijeli izvana sebi pročitavan u ropstvu
i kucam o učinak kojega ne mogu ponijeti
ni ostaviti
tek bdijeti *da bih ljubavlju*
prikrijavao strah od pogreške
odveć nagnut preko ruba studenca
da bih ugledao na dnu
blago

Htio bih izići iz dvojnosti
iz sebe s onim nesamostojnim
s nesljubljenim a odjelitim
i nerazdvojivim

490

odriješiti čvor presjeći ga mačem
ali Gospode što me poriče a neutjelovljuje
pa narav ovakvoga postojanja
je najstvarnija samo u definiciji o naravi
da bih živio na pragu neshvaćenoga pojma
ja koji nisam ni lik ni narav
ni naravlju bitak objašnjeni
većma sam bijeli gavran
koji od kletve pocrnje
naime hoću pouku o zbilji ucertati
u moje nejasno postojanje
u obris sutona Sviljeta
jer nitko u ovome gubilištu ne zna je li cjelina
ili dvostruka polovica
i ako jesu čega si podudarnost u toj
zbilji
u kojoj uzmanjkujemo tim što razumski propitkujemo 510
jer slutimo da jedino to može biti
to čega nemamo a neće se pridodati
uprav jer se nasladujemo dvojnošću
nešto poput Bogouvjetan a još nestvoren
pravomoćan i pravedan ali ovješen
pa jamči zanjihujući se u
pravocrtnu pravicu

500

Upita Job: *Ima li kiša svoga roditelja?*

Je li svatko stoga Otac u nečijemu sinovstvu
ali zaprt je umerki put da išta proumim 520
dok sudenice predu nezamjetljivu nit ljudskoga života
čini se da Bog jedini shvaća samoga sebe
jer je jedini prisutan u samomu sebi
pa i Riječ koja bijaše u Boga od početka
osta u Bogu i kad nam je pošalje
jer je i ona Početak među ljudima
poslije njihova početka s Riječju
i kako ljudska narav može unići u Božju bít
u Riječi združiti Tvorca i nas sumnjivce
poput raspona izmedu obala a rijeka se prelila 530
u zbilju Iskona i prohodnost prolazećega
da bi Riječ bila Bog i u Bogu poput raslinja zvuka
u Počelu u talištu leda
u naravi čovjekovoj a ja neumijećem
htjedoh biti obješenik
ali sam izbavljen od smrti
prevoren u pauka što se njiše o niti
odabravši toliku praznoću da bi Iskonom ječala
za svojom nedoumljenom
pramaternicom 540

Pitanje je čega se to neprestano odričem
jer *ništa ne poričem čega nemam a posjeduje me*
ili ovo hoću biti svoj samosvojnik gradića ushićenja
i neovisan u svomu padu
sučeljnik u mojoj suodnosnoj zbilji
naime u mnogosloženim naravima stvari
hoću ostati različit način izviranja
ali umom ne mogu sebe spoznavati iznutra
doli poput popljačkog a neposadenoga

šetać sam po konopcu položenoga pod zemljom 550
i dalje od izvanjskoga ovisim
je li uopće moguće sebe upoznati u udaljenom
Bivstvu
gdje ne dosežem sadržajima
uz ono što me iznutra
začinje
da ne budem vijuga u pravcu

Odvraćam se od konačnoga cilja

a to je spoznati Cilj

i prestati biti mučen posljedicama grijeha 560

i krivnjom što sam ugadač vreve na harfi nebesnici

i tako propitkajući o svetim stvarima postah

sveti grešnik

pravedno se pogubljujući neučinjenim pragrijehom

ali duša mi unatoč nerazboru hoće doseći blaženstvo

i slabost razuma mećem kao isprič i prepreke

kojima me grijeh vodi kao zasluge i zapreke

da ne postanem udjelitelj kutnoga usanja

miraz bez udadbenice

što se poput zvona u dôlu

570

ne odzivam Božjeme zvônu

tako nastaje uganuć prostora

pribrojava se još jedna posljedica

tajanstvenomu uzroku

i eto Bože

je li čovjek stoga već poodavno odlutao

od vlastite svrhe kao šutljivčev brbljavac

jer svo dobro visi u napucima kao prisega zraka

i Tvorac ne sili djelovati po svojoj mjeri

pa smo ugledaći uopćavanja

580

i nitko ne djeluje prema Uzoru glavnoga Djelatelja

nego čini kako mu se čini da treba neučinjeno stjecati

ali kako uopće izvesti spoznaju u stanju zbiljske stvarnosti

i čime dokučiti redoslijed poretku stvari

i autoritet stvari nad drugim stvarima

jer slutim da postoji hijerarhija vlasti i moći

i vjerovati je da duša ne može biti utisнутa u propadljivo

jer bi bila zaboravljena u sebi

i čime onda prosudivati nevideno

neodredeno

590

neocjenjivo

a u tebi napućeno

stoga si sebi neodrživ a neotudiv kisik

u utrobi zemlje gdje ti ne treba

PROSUDITELJI NEVIĐENOГA

Komu to svojim trpljenjem pridonosim
tā pozvan sam *na blagovanje kraljevstva nebeskoga*
tu među nama
ne samo u mojoj umskoj nutrini
nego u prisuću činâ vanjskih djelatnika

ali gdje ste vi vanjski činitelji Kraljevstva 600
dok u sebi jedvice nosimo Počelo
kao svrhu i posljedicu posljedice a ne svrhe
i slama nas grizoduše što se gibamo
prema takvu radosnomu izviru

ta nismo nagovarači mreškanja po mreži mučilišta
da bi prepjevali predodžbu prošlosti
prosudjući nevideno

Ti si Stvoritelj Otac i djela još neučinjenih
ali izbor za srećom je vječit i nasrćemo
u mnoštvo slučajnosti predakâ sviju stvari i stvorova i 610
njihovih
duševnosti
i hoćemo da sve uočeno bude istinito a ne suharak
nježnosti
jer sloboda darovana mojoj slobodi je nepismena
suprotnost
a još mi je vjerovati da je iz Providnosti
pa postajemo nezahvalni rasplod slogova
rasplinuće raspodjele
pored dioptriјe nad slobodom darovanom 620

Suložnici smo svojoj samosti duhovništva
u zavodljivoj oskudici tlapnji

Hrlim duši svijeta i održavam htijenje
bogoštovnom službom
jesam li nadčutan gluhan
nešto poput gondolijera na pustinjskomu pjesku
a sve isto produšcvljava me nakana o svetosti
i odgovor trebam tražiti iz onoga u čemu je upitano
a ne očekuje se odgovor

plaši me prirođena priučenost 630
da suvišne dosjetke postaju svrha
jer primisimo poduku po rođenju
iskustva nàkriva gonetaju razbor nadzemaljski
i golubinjak krivovjerstva mahnità barjacimâ
a golet razumskoga nanosi ispjevane zaborave
tako ovim putem istodobno smjeraju pogreška i pravica

jesam li istjerivač srednjosti da očuvam mnoštvo
u svetosti i zabludama da živim u
posvećenim zabludama

Smjeramo li doista boljemu u cjelini 640
jer smo različiti diobnici *časnih nicanja u nečasne posljedice*
iako očekujemo radanje savršenoga iz djelića učinka
iz poretku upotrebljenih slabosti
a usto ni slaboće ne možemo obuhvatiti
u poretku pojedinosti

pa dobro koje pristiže
zaciјelo je poniklo na njivi Darovateljevoj
ne poradi našega bezuvjetnog pokajanja
nego zbog djelotvorstva Njegove naravi
tako mi pod kožom sveti ježuri hoće vani 650
preko naježenih dlaka u pakao svjetine
koju još trebam uvjeriti da se pokajala

samo se isprika sagnula iz kozmogonijske duše

Slabost sjena trpi s istim dušama
pa jednaki još bivaju ujednačeni jednakim zaboravom u beznadu
i u tomu utamničenom obredniku blaženstvo je moje u
Bogu kojega nerazmijerno odgadam
tobož moja ljubav bi nadišla moju ljubav
pa sam ushićenje pogubljenih što
počovječeњe Boga do moga mogućeg primjera 660
preko moje majušne kreposti ne umijem
nesvjestan koliku povredu činim
suprotan iskonskomu činu u Tebi
a različit nauku o takvoj suprotnosti
ne znajući da praznina jest doslovce taština
pa bol me porasta jer sam puki slučaj predviđenoga grijeha
ja blaženi nosilac pečaćenoga roda
narav utopljenička neprikladna za Božju dobrostivost
da me križem napuštajući
otkupljuje 670

Slijedilo je iskustvo neugodnoga
srazmjerno krivnji
netko je nagovoren uzeo noževce
i istočio mi krv
ali ne bih pomladen
već mrtvo tijelo

sabirači smo mahovinc da bi skrenuli Sjevernaču
i vjetrovima ognjenima podupiremo zide opake
i kukolj posred pšenice niče do žetve radi ushita pogubljenih
i tako sam pred konačnim ciljem 680
pred spoznajom istine da je ne mogu doseći
doli pomoću nadnaravnih sposobnosti kojima skinuste jedrila
tako sjedim pred mudrosti i ne pokušavam vlastitim moćima
odgonetnuti kazivanje Riječi začetih u Ocu
Bijah začeta kad još nije bilo pradubina
svckolika bića dolaze iz utrobe
iz zdjelc sa dvije dojke
pa i Riječ granu prije zvijezde Danice
i nađe u meni primalačku narav svrhe
da ostvari braću svojega potomstva 690
i duh posta vezačica sjećanja u otregnutim sličicama
u Potopu razlijevane

Je li povjerovati da radi dobra ima toliko zlosti
jer odakle popustljivost bez nasrtljivosti
i kad bi otplavila svakovrsna zla
zar se ne bi umanjilo i dobro
zar ne bi se brisao poredak svetosti
i vjere u Tvorčeva dobra
jer samo gdje postoji počinjeno zlo i Bog je tu
većma negoli kad zla ne bi bilo

700

Abraham dovede Izaka sina jedinca
za žrtvu paljenicu *a Izak još donosio*
drva za žrtveni oganj
da bi se ispunio pralik Raspeća

(Govore li iz mene vjekovi suhozida
u nepostojećim zvijezdama
prema kojima i polnoćke dočekujemo)

*Izgleda da se služim stvarima koje ne postoje
da bih stvarao ideje neutemeljene
da bih postao ljubljen prije nego sam poroden* 710
*da bih oprostio pojedinjenju mnoštva koje me neće
ali jesam li ostvario zahvalnost prema Duhu koji me ne
usliša
za ovo uživanje što sam različitost istosti
ili mi konačni cilj crpi konačnu nadu
da povjerujem kako je doista tako kako se već zbilo
iako nisam ni pojam niti pojmljiv a ni siguran
da sam ni lako ni teško tijelo
s duhom uspiren na gore
a ne mogu biti nepravednost osjetila
sâm samcat ničemu uzrok* 720
*osim posljedice što me nema ni u njoj
a ta neimaština sebe nije moja pravednost
jer zbiljnost naravi nisam shvatio osim umskim putem
kao da mjerim Božju sudbinsku nužnost
izvan pet vanjskih osjetila u pamćenju zaborava
tako tobože prividno neizravno suradujem s umom
pa sam više zvjezdoznanac nego ljubitelj stvorenoga*

*Što me navodi da sam toliko u osjetilima
pa obilujem čega nemam
i vlastite sile promatram kao svoje umijeće* 730
od kojih se ne kuju potkove

*ili je sve što navodno jest samo zamišljeno postojanje
u zaboravljenim razgovorima
koji poodavno zaboraviše prepričavače*

No je li itko srazmjeran s Ciljem
poglavitno ako hoće ugledati Prvu istinu
a ona nadilazi čovječju narav
pa počinje prianjati uz osjećajno i osjetilno
i hrli nižim stvarima
pa uzalud je očekivati dohodenje
konačnoga velebnog Cilja

740

i ne postižem ono posljednje svrhovito
osjećam neprekidni odnos s tim što ne postigoh
i dobijam stalnu pomoć od toga čega nema
i doskora bih ovo iščekivanje mogao nazvati svrhom
i onaj cilj koji se nalazi iznad ljudske naravi
kao da bî prepušten Božjoj milosti
kako bih sebe mogao u svakom trenu vapiti
višom konačnom svrhom

750

tako bdijem u nadnaravnim moćima
pronalazeci odsjev po zemnomic kajalištu
i neuhvatljiva svjetloča se utkiva u uzročno ljudsko
poput mjerice ljubavi nedovoljne
da bi vagala nepravednost osjetila
neprevedenih u Tvorčevu ljubav

Ne poradi bilo koga već radi čega duša
zahtijeva još veću slobodu a spotiče se o složenost
u svetopisamskim riječima
i što to namjerava s mojom dušom to moje tajnovito bivstvo 760
dok sam okružen prividima dobrovoljnih kreposti
iako sve to vremenito me zaokuplja
poput andelâ nevremenitih
i sve biva uzdržljivost u redateljskoj predodžbi
pa nisam izbjegao ni bogatstvo ni siromaštvo
a postah prosjak nedokućivih biserja
ovisnik o zemnoj ravnodušnosti nejasnih dogadanja
o odgovorima koji ne upoznaju pitanja

Dakle prvi uzrok je morao biti proturječe posljedici
i jesmo li u tom sjedinjeni 770
u naravi ili u osobi
da smo toliko u padu pojedinačnomu
a u općemu
a sebe osjetilno ne zamjećujemo u pojmu čovjeka
ni u pojmu božanskoga

iako toj posljednjoj domovini hrlimo
kao mlaki domoljupci

onda se čini da smo samosvojnici ljudske i božanske naravi
iako ne umijemo sebe sjediniti ni s ljudskim
ni s božanskim 780
doli ovo gibanje natjeravamo da se produhovi
sve upoznato je skrenuto u suproćenje
mimo puteva istine u prividne jasnoće

*da bi tobže rijeći postale otkrivena Riječ
što je ne izričemo govorom srodnim razumu
hinimo da tek trebamo objasniti
sadržaj u otkrinutu R-i-j-e-c
da bi i sebe razumnije ugledali između opsjene pralikova
svih stvari i stvorova
koji se tek trebaju zemljiti* 790

*Hoću vam ustoličiti kozmogonijski psihizam
dok zaljubljenici i starci promatraju lubanju
i broje novac*

Čovjek se pridržava Boga kao plijena
kao posvećenje koje u njemu prebiva
pa i čovjek hoće stanovati u osjećajima Rijeći
iako svekolikost Božanstva ne shvaća kao cjeloću
većma kao sastavljenost likova

i tu mi izmiče prirodno jedinstvo
naime *ukamačen sam u zamku navikâ nerazumijevanja*
pa miješam više stvari i naravi
i nestaju mi tijelo i ideja
pa mi um tako hoće i s Prapočelom
kao s novčićem izvadenim
iz ribljih usta

800

Stoga mi je obveza motriti istinu
a manjka mi zbilja u kojoj bi je motrio
i pitam sebe prolazi li mi vrijeme
u tobožnjoj uronjenosti o nužnosti cilja
i je li ovo sačekivanje Istine

810

tek moj prisilni zavjet

biti ovako neprestance usmjeren prema kreposti
koja bi iskupila moju namjeru u svezi s ciljem
koji me se ne sjeća
osim moliti za male zasluge
da bi ispunio male grijehove

i ti si pamtilac samo svojega imena
koje nitko ne poznaje
osim onoga koji ga prima
koji ga zaboravlja

820

Evo prostirem se u služenju službi razvalina ushićenja
prostirem se kao dobro mnoštva pred svetošću Jedinoga
i ponjave Staroga zavjeta ostavljaju mi pred stopama
i čist kao udarac zvona ustajem lebdeći
lakat ponad prostrte molitve

*Zasigurno mnijenje žlezda skreće naše zavjete
u poredak nižih grijehova kao poslanstvo nevidljivoga uzroka
ali ka uzvišenomu cilju kao logici neistina*

pa je li uopće moguće dospjeti
s nedostatkom u mojoj nevjeri 830
kad ni nada nije prethodnica mojemu nedolasku
je li u meni stoluje ispravni djelatelj
ili prirodna nemoć vratiti se dobru
ali prvo i drugo može biti zbiljnost
i moja nepogrješiva sposobnost
da u razlikovanju pogriješim

*Eto ni iz grijeha ne mogu uskrisiti osim
s pomoću miloće preinake praznovjerja
jer iko bi me drugi pratio konačnoj svrsi*
kad milost učini očisno a ne iskupno djelo 840
na dušama našim u trenu svetkovine
propadaju sveta načela

Ali duša je naša trajna priprema u postojanju izdvajanja
preuzeti božansko i istodobno odustati
eto nije nemar hrljenje na vrata nebeska
većma je to *nered u našoj nadnaravnosti*
kao vrtlari koji zaobilaze baštinu Kraljevstva
pa radije uz medu zemaljskoga pale ognj vječni

stoga je i duša moja stalno pripremljena
spriječiti veću sumnju u sjemenju uzoraka 850
da bih bio manje nastanjen u onom što me smućuje
kako bih se okrenuo konačnoj svrsi

neuravunat u alkemijsku podvalu osobne krivnje

*Tako stalno nedostajem u mom rođenju
a obilujem u onome što trebam postati
i zapreke se objavile momu rastu u Riječi
i postah tek vokal njezinoga krika*

tako oblikovah svoje začeće u bubenjićima premorenih
dovršavam sebe radanjem u dahu koji će sebe zebnjom zatitratи
poput sjemena koje još nije stiglo do rodnice 860

*Ali to pitanje treba u meni s nečim nepoznatim
postati izjednačeno
i mora postojati razlog svim razlozima
ili su živi u umišljaju da se negdje
izvana dogadaju*

*i sve se pokreće suproćeći se Providnosti
ostvarenju što je On odredio
i zar mi doista ostasmo sami sa svojom voljom
da uzaludno sukobimo poređak stvari
i tako se oterećujemo blaženstva uzrokâ posljetdicama
zalijevajući suzama vrtove gnjeva i srdžbe
u oratoriju mrtvaca rastegnuti umjesto struna* 870

SAMOST MNOŠTVA

Unatoč izušćenim odgovorima
i dalje mi je sreća ispunjeno nedoličnim neodgovorom
pa mi je ponovno propitkivati o svodu
kojega ispunjavam svojom ludošću
*kao da se spasenje zbiva negdje podalje
u nepregledno davno*

tako u meni ono tjeskobno
onaj prilaz nečemu s druge strane
što se zbi s umom i dalje u *najvećim častima trpim*
božanstva skrita u sebstvu

880

*ili je sve ovo utvara o neprikladnim razlozima
da bi me grijesi a ne sretost poticali*
da bih umro nasilnom smrću
kako bih produžio život kojega Bog neće
da bih barem umro kao grješnik
i bio zaravnat u Muku iskupljenja
pa kao da sam jedino prikladan biti udaljen od Božje spoznaje
od naravi Tvorčeve
i očaj moj zbog toga je dio moje neznane računice
o Spasu
i napominjanje o preprekama koje preuzeše konačni Cilj
možda je to priznanje da je On već tu
u izobilju u meni
a mene iznutra tjera narav da ne slutim
da ne motrim
da ne molim
pa sam u izobilju samost mnoštva koje me
propinje
a po meni otkupit se neće
ni lijevi ni desni ovješenik

890

900

I hoteći prema sveopćemu uzroku
ne slutim da bitam sa sveopćim posljedicama
jer stvoren sam na nebesima
a potom na zemlji
niko se nista i nikada nije radilo
već sve je stvoreno da rada
da porada ono odvijek stvoreno

I što me to tjera i s čime sjediniti u drugima 910
je li to ono umno svjetlo kao uzrok moga shvaćanja

i zvjezdodanac je u mojoem raspoloženju
i htijenje i odabir htijenja nisu u mojoj šaci

i ne mogu izravno utjecati na sebe
pa usto mi i misao u onom što se zbiva posta naravna zadrživa sjena

pa i moje uzročno sunovraćenje u utužnjeni sklad
shvaćam poput milosti posljedice
koju od mene uzajmljujete a milost iščekujete
da izidete iz takve nemiloće
u milost osunčanu *njihanjem* 920
proljetnih grana
Božić kaži da nisam
nuspojava uzgrednoga a ne nužnoga

Cijeli je moj umni trud da ne budem tvorevina
nejasnih činitelja
da ne budem nepostojeća povijest
nestvarnih legendi
već barem da postanem tvorevina vlastita odabira
a koji odabra Otac
pa da posta u meni istodobni sajam krjeposti 930
i porokâ
da bi krjeposnik i poročnik prestali jesti
iz iste a jedine zdjele nebesnice

zbunjjen sam a usto uvjeren da sam zemaljac
i što mi je nego pitati

Postoji li ovde samo jedna istina
i to ona koju sami izmislimo
pa je osumnjičimo
kako bi vjeru umnažali
s onim nejasnoćama koje izbjegoše sumnji 940

*Ili smo svi tek protuteža nečijoj neutemeljenoj tvrdnji
dok se sadržaj tvrdnje zaboravlja
otuda potječe posljedica razboritijega porekla stvari
jer viša umna bića prestaju upravljati
ostalim neupućenim stvorenjima
s razlozima da tjelesno upravlja s tjelesnim
da se uzljubljeno uzljubljuje u onima
kojc može kasnije potirati*

pa redovi hijerarhija zaboraviše sveta poglavarsvta 950
taj učinak privida u serafina kerubina
ili pak u bogonoscima tih vodonoša
poslušnih stopala nad osušenim usnama
ožđnjelih mrtvaca

*Ali gdje stc zatrli gospodstvo šutnje i prešudbe
zar se sila iz slabosti istočila
u mlako ispunjenje znanja*

Etio zvijezde se ravnaju prema ladam na žalima
na pjesku visoko odvučenima

tako je poredak silaska Providnosti
poremećen u zbrkanim usmjerenjima ljudstva 960
koje hoće i neće otputovati
jer ne znaju a i o neznanju nagadaju
otkako su dovelje doputovali

tako je *zagubljen putopis o majčinstvu*
kao životopis porodilje
a djeteta niotkuda

Što se to mojoj volji predlaže
sveta smrt
ili život smrtni
i tko me u ovomu poremećaju o istinama krije
tko doli unutarnja dobra 970
se suprostavljaju izvanjskim nereditma
pa prekoračenje bilo čega stalno je u meni
prisutno a neistraženo
i krepot i kazna
*pa kako ni kazna nije odmjerena
tako ni vrlina nije nagradena svetom kaznom*

*ili to sebe već na smrt kaznih
smrtnim grijehom*
i taj grijeh me čuva od zadnjega daha 980
da postanem udio Otkupljenja
*iako me grijeh lišava poslednje svrhe
ali me pribraja onomu koji otkupljuje moj završetak
tako ostajem primjer u izgonu*
ali ne u trajnoj osudi
da obećano Dobro zauvijek ne ugledam

*Ali Svet ne želi ozdraviti kako bi barem
neurozu
sačuvao za svoj opstanak u bitku
pa i bolest Svetova posta atraktivnija 990
od zdravlja beznada
pa se u bolesti iščekuje zdravlje s egzistencijom
nade
a ne želi je se ostvariti
već iščekivati
iščekivati*
Siguran sam da sve što se može riječima objasniti
kao Bog
da to nije Bog
i sve ono što se može prešutjeti kao znanje 1000

Siguran sam da sve što se može rijećima objasniti
kao Bog

da to nije Bog

i sve ono što se može prešutjeti kao znanje
o Bogu

znađem da to nije znanje o Bogu

Evo u mnogostrukim oblicjima okoršuje se moja nevjera
u zajedništvu nprilčnosti

*niko moja narav mora biti jednaka nekom djelu
meni nestvorenom jer je moj bitak subitan u razlogom*

1040

svoje naravi

*tā u meni se neprestano sučeljuju dvije volje
čak i u momu istom Bogu*

pa mi i življenje posta pretpostavka primjene lišća
onomu što bi me u Riječ trebalo poroditi
da bih bio dah među vama

šetajući nebeskih istina

Stoga izgleda da se samovoljno lišavam ne biti
ni grešnikom
a time i dobara ne onih koje bih zaslužio
nego i onih koje drugomu ne mogu proslijediti

1020

*moja vjera je samo u ustavi govora
o sljedbeništvu nevidljiva kruga*

kao i Tezej tek kad ojačam odignut ču
golemu stijenu
ispod koje mi je Otac metnuo
mač i sandale

U mene se slijeva po mojoj ljudskoj naravi
to što pogrdjuje opetovanje neizbrojivoga
ta moja zabluda vrijedna istinitosti propitkuje 1030

odakle grijeh volje da se dogadam u grijehu
od kojega se hoću odijeliti
i zašto me izdvajaju samo nedostaci
pa postajem prikladan umijeću izvanskih činova
nepobožnoga štovanja božanstvenoga u себи

glavosijek misli uzda se u rasputice

a tamo me je najviše gdje ne navraćam
tamo je moje gospodstvo i služba neiskazana
pa što sam nego službenik šutnje
dok mi zvona u tornjevima drhtulje na dahovima 1040
ususret zamuku ganuća
našim mlakim odlukama

nama sudionicima odsutnosti

Potrebnik sam savjeta univerzalnoga
no smijem li pomisliti da nedogradena krjepost
dobiva prema svojoj vrsti
pa savjet univerzalnih razina
ne može drukčije s nekrjepošću
negoli izokrenuti se od mojih postupaka
koji nemaju cilj 1050
pa sam smrтан а на смрт преиначен

I pitam je li uopće na temeljima mojih gnusoba
moguć univerzalno išta graditi
osim svetu zamku
poput kazne bezumničkim nogama
u savršenomu skladu u mojim poraslim
razlikama sa sobom

tako izgleda sveuokolo nedovoljno nenagradeno
ali tko je pripremio ovoliku budućnost grijehu
koji se treba udomiti u našim savjestima 1060
pa još s njom hrliti otežali prema konačnomu cilju
i još slavnije u osvajanje nebeskoga sudružja
pa usrćemo slušanje plamenova

zar se jedino volja može računati kao
učinjeno djelo

Možda mi je preostalo isčekivati cijelovito dobro
a ukoliko budem uslišan ponovno neću spoznati
njegovo prisuće
jer *cjelokupno dobro nadilazi moju moć videnja*
moć spoznaje
pa možda sam već njime uokružen
a prepričavam ga u isjećima
u prispodobama njegova dolaska
kojega tek nagovještavam

1070

Naime ono što sam molio
O tac mi spustio niz moje stope
ali sve nebesko nadilazi moj um
i o to darovano se spotičem požurujući Stvoritelja
da mi ukloni prepreke
ta konačna ispunjenja
da se prestanem i o zemaljski zrak
spoticati

1080

Je li svekoliko samo dogadaj u momu umu
a ni te umske razludžbine nisu posve moje
jer se slivaju niz naučena načela misaonoga
pa Božja riječ biva prevedena dvaput
od utoka do ušća grla
izgovorena kao začeće i porod
i ne znam što zaželih ranije i *je li se porođenje nauma*
zbilo prvo 1090
a potom izmolilo začeće
tako ostah u procjepu nečega što *nije posve život*
nego većma kao stalno obećanje
da će Riječ čuti vidjeti osjetiti dvoumiti
mimo prispodoba o čuvenju viđenju osjećanju
da će biti sam sebi nazočna odgonetka
u porodenoj Mudrosti

Stoga mi je prihvatići
osjećati sebe nužnim šutljivcem čiji monolog je krik
da bih barem nevidljivoga sebe gurao u beskraj 1100
kao umni lik bez duhovnih dodvoravanja
da bih sebe prepoznao u daljini daha Riječi
otkuda oduvijek bdijem nad svojom zemnošću
a ne uočih ni tamu koja mi zastirala najstvarniju
zbilnost
izostavljenu u sudsudi tvarnoga rođenja

Zašto nisam barem bezumnik
koji hrli prema savršenstvu poraza
već izabrah zabludu da je takvo hrljenje zabluda
pa eto radije sam hulitelj u ljudskim niskim službama 1110
neubrojen ni medu andele
ni graditelje klanjanja
ni u narav časniju od spoznaje koja sebe posijeca
i ta nemoć me ohrabljuje
jer mi obnavlja nevolju
pa trpim vremenito neizbavljenje
a ono me tumači u prošnji
da se i iskupljene tjeskobe nastavljuju
u mojim molitvama u kojima ih ne mogu dokinuti

Valjda ovako ostvarujem sigurnost bezuspješnoga prisuća 1120
u životu vječnom da me proslavi
u pravednosti koja me ne nagraduje
jer ne protivim se dobru da bih bio pokajanik i
zaslužnik izbavljenja od vlastite zlosti
pa sam žrtva razbacana po močvarama
neutješena u trpljenju

što ne htim Boga
izravno gledati
već se osudih na tobož časniju i bržu smrt
od mača 1130
pa klećim uz krvnikov panj
umjesto uz svoj zagubljeni
križ

S Tobom Oče neću moći postati
zalagaonica praha ni zalagač koji prije isteka zaloga
ište cjeloviti zalog kostiju
a ni jedinstvo biti neću postati
tek raskajani bîtak
koji trpi svoje nerazumijevanje
o svojem podrijetlu božanskom 1140
jer sam svetac uronjen u kotao vreloga ulja
i dovikujuem u kreštanje svjetine

Tvoje božanstvo se ne može dijeliti jer je darovano
a grijeh se može umnožavati
sve dublje se podjeljujem
ovaj duševni košmar moja je samostalna zbilja

naime *čini se kao da sam uz tu patnju*
neovisan o boljem smislu
tako se zalagač misli žali u zlopačenju

I tko će ovakovom duhu jamčiti da ova računica nebesnice 1150
a nepregledna u šutnji uplašćenoj
da je jedini prebivalac u meni iako ne posjeduje tumačenje uzroka
razlika
ni s čime ni s kime
pa ni isto ne posta jednako istomu

već moja sudbonosna zbilja u zalasku izletjeloga uranka
zalagač je misli u maštovite slike da bi me vratile Izvorištu
kao ukletoga splavara koji se u hitnji
ukrcao na val

A je li u meni sámo nedostatak znanja 1160
i to kao svjesni doživljaj izvan zvanja
kad cilj postaje vlastiti predmet

kao opseg i doseg
kad se ništa ne usporeduje s Bogom
i zato je sve bezgranično
dapače sveto
kao rizničar skokova upomoć
i ta rješidba nepostavljena zadatka kaosa
tobože ocjenjuje prisuće Božje

A ja ponavljam 1170

Jesam li lik usmjeren cilju
ili tek izreka o fenomenu dubljem od spoznaje
gdje je razum propadljiva stvar
dapače varka o odredenim mogućnostima
tako ste postignuće nepričljivoga uzroka u zamjeni za
dobiće iskustva
duhovno nadahnuće zamjećivanja
uradak neuračunljivoga
razmjena boja u proljeću s odgodenim zadrživim
sjenama 1180

i otuda iščekujemo miloču koja nas odvaja od pričina
u preostale varke koje bi mogle biti posljedica simbolâ
zaboravljenih u jasnim razlozima

stoga uobličimo uragan da se ne prolijevamo
kroz prozore u povodanj puka

Dokle mi je ovako kao usamljenik isposnik naglašavati
da Gospodin ljubi ljubitelje svojega bivstva
i da sam tek tu *određeno vrijeme predznaku*
blizak početak a čega
a dovršetak a čega

1190

jak svi nezamijećeno je katalepsija
nepokret duhovnih iskustava i uzroka
koji obećavaju što ne mogu ispuniti
poput gledanja vlastite naravi koju neću

tako slijedi strijeljanje mrtvoga tijela

Stoga u meni stoluje duševni nemir
i ništa ne uzrokuje nužno ništa
i milost ne upravlja otvoreno gledanje ničega
i čovječji um se udaljuje prije cilja
zbog nerazuma i divljenja

1200

i podrijetlo pojnova gubi se u raznolikostima naravi

Uhode su u meni uz prešu zavjetnu
i oganj paleozoika iz krvi pravednih stijesnjenih i
toči se samo osvetnički bog
koji gazi ugnjatače dušâ

tako zamršeni doživljaji bivaju neotopljeni
i je li sve to podražaj okolnosti i vjekova
i svijeta prepunoga nadanja i nesreća
kao da sve biva nedostatna pogreška logičkoga uporišta

i preostaju riječi tužbalice
svetacâ i mistikâ o velikoj suboći
što su je kanili doseci uzbrdito k nebu

1210

otada sebe hrabrima porazom pobjednika

Čini se da neprestano skrito hoću izreći
dokučiti ono što je mimo naravi
ozvaničiti nemoguće u ožiljke misli
obući tu prastvarnost u oznake krvi
ali *tko će mi odrediti granicu naravi*
a da ne dotakne neprekiveno čudo prestarjelo
i čime spoznati da pohodim kroz krčevinu 1220
duhovnoga iskustva
o tajanstvima proletjelim
a osjetila naravi su ovisna i o ozonu
pa kako Bože razlikovati te stvarnosti
u ovoj suprotnosti istosti
u ovom prepričavanju neugledanoga
s ovom razboritošću poludjelog
kako se prikloniti pouzdano nevinim zapovijedima
koje mi obećavaju svetu smrt

a mene propitkuje ognjena nutrina je li uopće mogu 1230
samcat postići oproštenje grijeha
kojih ne upoznah
i kako oprostiti onomu koji ja Jesam
a koji ne zna što je izdati Njega u Sebi
sumnjati mi je da su oci naši ustanovačitelji tih zaklada
nesporazuma

a djeci evo trnu krnjavi umnjaci
i ne umiju izreći potpunu zadovoljštinu ni kajanje
osim močvare praha u dušniku pustinjačke vreve

tako bdijem kao predzide podzida nesazidanoga 1240
preprekama nikome

a propuh isповиједам
исповиједам

I dubine moje samo Duh može podučiti
a narav mi čovječja podučeno preinačuje
u uljudbe ljudske
i božansko posta isprana svakodnevica
suhi kašalj neba u molitvi usana
stoga slušam slušam
a ne razumijem iako tinjaju riječi tajanstvene 1250
i nitko ne ozdravlja jer ga ne dohvaćam nevjericom
po raskrižjima vjetrova koji se propuhuju
u dugove izumrlih svetih pitanja
u nezirečene odgovore zaledenih usana

tako većma zborim s one strane živih

Čovjek je oduvijek čini se nosio Tvorca u sebi
ali Tvorac je trebao sići da se u obliju porodi
da bi osim Sebe imao i nas u Sinu
i tako se uskovitlaše dvije Naravi
remeteći jedna drugoj graničnu crtu koje nema 1260
i u tome je dobrost Utjelovljenja
ali cijela sila u meni hoće dokučiti vlastitu narav
hoće doživljavati ono obećano nejasno počélo
prauzroka
pošto je svekoliko moje pomiješano
u vanjskomu i nutarnjemu kaosu
i očekujem one dogadaje iznad zakona prirode
kad slijepi proglédaju naduto jedro na kornjačinomu
oklopu
gubavi se čiste a mrtvi ustaju smrtni 1270
da novi svijet već oprisućenih čudesa
nadjene nova imena mojim nemoćima
da mi duša prestane biti nasuprot
da me odanost provede kroz podzemlje mrtvih
i sa suncem granem pred vas ničice moleći
i posvjedočim donesenim mirom
tim jezikom rječitim

POSJEKOTINA NEBA U
SVETOJ POMETNJI

Hoćemo li se ikada i igdje stopiti u jedini rod
osim u poslanicama Hebrejima Solunjanima Kološanima
budući nismo zajednički u sebi
naime duh nam je poput porebrice tijelu
a tijelo tek *posjekotina neba nad poremećajem*
čovjekovim
a to što nemože biti drugo nego duša
 hoće se sjediniti iz posljednjega posijela
 tijela raspadljivoga
ali kako se izbaviti za života
da nesavršeno hoće postići savršeno
makar u ognju gibanja nedohvatnih blaženstava
nemogavši se upričiti u zrcalu krjeposti
 u očima nasmijavatelja
pa se uobličavao u radosnu zbrku tobožnjega suobličenja
 koji me neće

1280

Svejedno čini se po Dobroši postajem pomazanik baštine
unatoč što sveukrugu vapije spondiloza Adamova
pridižući grijeh Kainov
*stoga kako se obnavljati u Duhu
kad ne umijemo prepoznati riječi koje će mi na ovim
medama otpustiti grijeha*
jer zapovijedi ne trpe ropski pokornički živalj
*ni suradnju u trpljenju s jalovim nastojanjima
da sami sebe otkupimo*

1290

*i odakle ova brižnost kad je cijelo počélo
izvan nas
u takvoj svetoj pomenjji obuhvaćena je sveta arka
cijelog vremena
i čini se da nitko ne govori od sebe
niti ràdi od sebe
ta mi smo kršteni ognjenim jezicima dolijetanjem
golubice
a duh u nama i dalje čeka vode potopne*

1310

Dokle me hoće preporodavati to tajnovito
za potpuno shvaćanje grijeha praroditelja
kako bih imao veću zadaću zavrijediti kod Iskupitelja
pa lijekovima prodlubiti tu istočnu ranu
da bih u istu ulijevao
bolnom srećom zavrijedene pomasti
da bi sve nedolično postalo i nemoguće
i vjerovati da se sa mnom već sve izvršilo
budući sada hodam drugim vertikalnim konopcem 1320

pa prvo umskim spoznatljivim pojmovima domišljam
o stvarima koje tu negdje jesu
ali ih ne smijem jer su rupe mojim griješnim stopama
iz umnoga umišljaja o stvarima
 prema stvarima o vjeri
pa hodam uz okomiti konopac
 prema nebū a vodoravno nepokajanju
iako ni stopā ni konopea ne ugledah
 doli u mojemu vjerovanju
da su u duhu ponad svega nečije zvijezde 1330
 rasute

tako postah *djelatelj u sudbi nećinjenja*

Zato smo toliko zagubljeni u drugima
valjda da bi sebi ostali tajna 1350

*da bi naše radnje tražile uzroke
do čijih posljedica ne mogu razlučiti
osim pristankom da budu tajna*

pa obnovljeni za milost strepimo kako zavrijediti
i besmrtnost
kako usto naslijedovati i božansku iskru
utkanu u našim naravima
jer Eva pojede ploda te ponudi Adamu
tada se obadvome otvore oči
i upoznaju da su goli

*A ja spoznajem da sam uronjen u nešto nepreinačivo
u vrst Bića koje kostiju nema
i da se ostvarujem poput kamenice
neproinule uz kamen
pa sam preostalo zaprepaštenje što se kamen sam pojed
i opet postao samo moja riječ
a moje postojanje kao isprika što Riječ nisam
izgovorio*

tako sam prepad u otopini smislenoga
slavlja
otpočivam nemir
jer tijelom ostah *neprikladan zaživjeti u Biće*
osim suživjeti smrtno
trpno
i besmrtno

Istina je da nas oprisuće ljubljenost u Ljubljenom
i da ljubav Boga posta uzrok sviju stvari

pa i onih neljubljenih
jer tijelom i dušom smo orude sjedinjeno

za neskladnu povijest radnjā

kao da tek ispunismo misterij rođenja

a pred ostalim jasnoćama ostasmo tijelom i duhom

nerazdruženi

čudioci tolikoga kaosa

koji ide na nas

*kao da se u ovoj bezgraničnoj povijesti povreda
potpuno ostvario samo Bog*

stoga se divim što uopće stvari jesu takve
a mogu biti uprav zato što nisu

1380

i pitanje preosta posvema isto

*kamo se ovozemni grijeh seli
jer pokojnicima je oprošteno iako se spominje
njihova baština grijeha*

pa je li to njihovo oprošteno ostalo po glavi preživjelih

teturajući podno nosila

crvotočnih bremena

nepodnošljivih tereta i zadaha

i žamor podno iskuljenoga mrtvaca

biva sve gorljivije zapitkivanje o strmini

1400

utrtoga puta

*Tko je podnio teret ljudi
Kamo se ponio teret malovjernih
Gdje je odložen teret grijeha pokajanih*

*Pošto nismo ni dobru ni zlu slični
nego jednaki
zato oduzimamo teret tek u beskrajnomu mjerenu meda*

*mučnije mi je ne pitati
nego pitati a ne dobiti odgovor*

*Dakle može li se neprestano beskrajno zlo
umunjivati žrtvama beskrajnoga dobra
a da ne umanji svoje nositelje
da ne ponisti dostojaństvo granice
tolikih oprastanja*

*da nejenjavamo u gledanju visja Uzvišena
jer vrhovno zlo je bez trunke dobra
i satrt ga mogu dobrim bez trunke zla
tako moja egzistencija postaje djelatnost*

*usmjerena toböžnjoj bliskoj završnici uzrokä zlosti
ali taj besmisleni razlog*

*to moje stalno opiranje o zlo
izgleda da je moj jedini zalošni cilj
kao da sam rođen da bih ispunio mjeru nepropitivanja
ni o potonjem
ni o prethodnom*

*zbog toga sve moje osobno je smrtno
u mojemu neosobnom vjećnomu*

tako se dodvoravam vratarici kuće još ne sagradene

*Hoću živjeti na razini uzroka
kojega cijela življenja neću umjeti odgonetnuti
tako će ispuniti nijemu mjeru moga odgovora koji se od mene
brbljivo išče*

*što dakle smioni djelatnik stječe doli prepričavanjem
kako je bio pobijeden u svemu ljudskom
kako bi pobijedeni utvarao o pobjedi koju treba zdušno
povjerovati*

I tu počinje strah od velikoga pitanja
čemu čovjek uopće može biti uzrok
kad je već nagnjećen u bolnoj posljedici
u nevidljivim dogadajima
u radionici prauzora

*I sve ovo ugledano je li dovoljno neposredno
ili iz nečijih nejasnih odsjevaka misli
protječu nejasni odljevci tvari
i sveukupna magluština u našemu svetom iščekivanju
pa ništa ne otkupljuje
i sve je prepusteno retardiranim radnjama
i nitko u plemenitim manufakturama ne pokreće zlatne
poluge novih glinenih otisaka
u maglenim jutrima neukopanih
a vjemih dvojbenika*

Valjda shvaćamo Tvorca koliko u sebi
ne dopustimo ostvarivati Tvorca
pa nabujala tjeskoba posta
traženje Njegovih stopa
u pijesku nad kojim podigosmo oliju

Ili smo tek bitak poslige vremena postojanja
vjernici stvarima koje nas trebaju
upropastiti

korisnici odjećā koje će na nama spaliti 1460
i ovo prirodno gospodstvo čovjekovo
već oplakuje svoje uzalud podignute zide
i radanje rodova kao pohod tijela nebeskih
iz utroba majčinskih

Ni od vračara zamijećeni
osim kao harni proizvoditelji zaprcka
pred putom kojim jedino Tebi hriliti mogu
a ne nailazim na otiske krvavih stopala
rodovskih prethodnikâ
stoga prestah hodati osim što se gibam neizvjesnom 1470
spoznajom
poput htjenja horavljenja u nečijoj naravi

a ova neprekidno zaglédana izvan sebe
buduć nisam rečen o gdje sam o 'tko jesam gdje'
a nisam ni djelatno počelo u mirovanju
ni gibanje takve naravi
i sve što mi je spoznajno jest moje
pridruženje duhovnome bivstvu
pa se valjda dogada preseljenje lika
u novi lik bez tvari 1480
jer preostah kao posljedica
kao baštinik pokorničke košulje
koja je uzvodno odveslala od svoga bezglasnoga uzroka

*Ali čemu i o čemu razglabati nitko ne umije spoznati
na ovomu svijetu*

**kao da prirodno nosimo istinsku spoznaju o Uzroku
poput ogubavljelih s tikvicom**

proštenjara i romara

*pa se umskim bistvom odjeljujemo od urodenoga
spoznajnog gledanja*

1490

*i postajemo graditelji odijeljenih prostora
mukotrpno gradeći zid odijeljenih stvarnosti*

odveć trpljenja da se ogradimo
od Prabitka u mrmljanje
u istinske polovice ljudske sreće
zbog koje sebstvo ne upoznasmo

*Sve ostalo je bilo moje gutanje tuđih sudbina
toliko bijah u drugima*

*Sve ostalo je bilo Adamova briga o nadijevanju
imena životinja koje poodavno 1500
uljuđene pojedosmo*

Iskao sam odgovore a pronalazio pitanja duševničara poput
*kako sebe izvesti iz zbiljnosti
a manjka mi spoznaja uzrokâ*

kako bih osim mimo naravi a ni takav ne bih mogao spoznati
taj moj krnji prijelaz
*kako ēu raznobojnom lavom poteći iz kratera zakrečenoga
nespoznajom rasputica zakletih
u njihovu
dražest zagubljenja* 1510

kako osim mimo naravi
a takav ne bih spoznao ni taj krnji prijelaz.

*Stoga smo nalik Sagorijevanju arhetipskoga kamena u prijesnoću
vapna
da bih se ponovno utvrdio u drugi oblik rahlosti kamena
u novu sudbinu dlijeta i pravednika utopljena
u živu kreču spoznaje*

pa i to kretanje neka mi bude kretanje k cilju
a cilj prema Uzroku u umuknuće bezglasja

*tako sebe mogu shvatiti kao biće sastavljeni
od poraza pobjednika
i pobjede poraženoga*

1520

Iskao sam odgovore a pronalazio pitanja duševničara poput
kako sebe izvesti iz zbiljnosti
a manjka mi spoznaja uzrokâ

kako bih osim mimo naravi a ni takav ne bih mogao spoznati
taj moj krnji prijelaz
kako ēu raznobojsnom lāvom poteći iz kratera zakrečenoga
nespoznajom rasputica zakletih
u njihovu
dražest zagubljenja 1510

kako osim mimo naravi
a takav ne bih spoznao ni taj krnji prijelaz

Stoga smo nalik Sagorijevanju arhetipskoga kamena u prijesnoću
vapna
da bih se ponovno utvrdio u drugi oblik rahlosti kamena
u novu sudbinu dlijeta i pravednika upopljena
u živu kreču spoznaje

pa i to kretanje neka mi bude kretanje k cilju
a cilj prema Uzroku u umuknuće bezglasja

tako sebe mogu shvatiti kao biće sastavljeni 1520
od poraza pobjednika
i pobjede poraženoga

IZVAN JEDNOGA

Ako sam tek pojam na Putu kretanja
preusmjeravam ovo dobro prema kreketanju zemnom
a ne mogu dokinuti svoju raspolučenost
besmislenim djelatnostima
da sebe iz ugaraka povratim
u oganj neužganih bogomolja
da vode ustajale po obroncima sumnji
iz zemlje doplavljениh odgovora 1530
rasplamsavam nekretanjem izvirâ

jer izostaje natpis cilja da je sve promišljena bolnost
da sam suza u sveukupnoj složevini upriličenja
ukupna zbiljnost zbrojivih uzroka u Bogu
da sam pogrešno nazvana posljedica
sjedinjena uzrocima izvan Jednog
koje sol zemlje iščašila od
suočenja
vjernih Istini

Stoga bilo što usmjерeno bilo kojem drugom cilju 1540
čini se nije razborit put prema ispunjenju
ali ni u radnjama umijeća
pa ni u činovima razboritosti
iako sve to nije razaranje cilja
već nemogućnost uopće spoznati taj Cilj
jer ništa u svemu ne želi konačnu sreću čovjekovu
shvatiti u motrenju Boga
pa izgleda da više blaženstva posjeduju oni koji
tek smjeraju prema blaženstvu
nego prema nemogućoj potvrdi blaženstva 1550
u radnjama svojih duhovnih umijeća
o izmicanju

Eto najmanje postoji ono što postoji u umu
naime opsjene premošćuju maglene bezdane
a tek si tamo gdje si svojom svješću poistovjećen
u duhu tudega Domišta

*Zar je sve loše što je čovjekova istina
pa mi i zlo šteti jer se prethodno nazvalo zlom
ili što šteti jest zlo
ali što ako se utvrdi da je ta šteta bila moje
buduće veliko dobro koje me oštetilo na smrt prividnu*

1560

i tu nam izmič jasnoća gledanja
kako stvari i naumi teže za bitkom
i sveukupno ima začetak u tomu istovjetnom cilju
u kojem se ljudski naum jedino može poroditi
dok pomiješan s vremenom postupno
ostavljam kostur

Sve ostalo je smutnja i pometnja
i porodaj poranio i *nismo sabirači u cilju svega*
u bitku Jedinoga 1570

*Stvoritelju ovih nepostojećih čudâ
u moje postojeće ravnodušnosti
ujedini me u najniže radosti vidjelacâ
pa još niže
u iščekivanje radosnih ushita svojevlasno
poraženih
pa još dublje
u ushite što mimođoše mene kao cilj
u sve ono što ne umijeh nazvati ciljem mojih
presahlih traženja* 1580

*tako osluškujem svoje duhovne jadikovke
da me svijet ne bi poveo u jezik neprevodljivih
da otopim led između čovjeka i njegovoga obećanog
Puta*

U ovom vrtu nisam ispravan koliko sebe zamišljam
ni zao koliko bih to bio sa dobrima

I pitam odveć nahuckan
je li taj moj vanjski svijet
samo moja apstrakcija prepuna ljudi
nesvjesnih zašto tu jesu
pa je li i ovo obmana da sebe tobož imam više
kad sam okrenut prema ničemu
i moja nutarnja pripravnost gleda slijepce doživljaje
kao osvješteni postav sljeparija 1610
u koje se kuncem da negdje je ovješena
moja nutrina u mnogoznačnim svetim sjenama
u neimaštini odgovora

Kako ćete stići do spoznaje
ako nemate cilj
i čemu ćete težiti
ako nemate odredište u savršenstvu

naime za kojim mjerilom možete posegnuti
ukoliko niste usmjereni posljednjoj svrsi
da sve umne spoznaje i tvorevine ruku
mimoilaze niž spoznatljivo
da bi samo nužno iz magluština obasjalo vode
nad oblacima
onaj prvi Uzrok
spoznati Stvoritelja

1620

Ovome pomanjkuje čin volje
ali kod koga se nalazi ta moja volja s kojom bih zaželio
sebe ugledati u činu blaženstva
je li početak sáma želja u kojoj se porada volja 1630
pa sebe umnim činom počinjem
posjedovati
prema cilju konačnomu
i iznalazimo razloge svojih nesreća
imenujemo podrijetlo svoga užasa

dodi k mojemu učenju koje ne trguje učenicima

**RAZNOLIKOST NEPOSTOJEĆEGA
(PRANASTAJANJE)**

Kao da sve ono istinski moje
nalazi se u zavjetrini svijesti
i svaka istina snažnijega suda
mijenja mi svjetlo jasnoće
kad hoću izbiti iza te tegobne kulise

ali taj kaos u meni je živ i istinit
priopćuje me u preinačeno i u krmje
kao da me predstavlja najslobodnijom neistinom
i moji doživljaji su odsjećene grane mojih sudova
a ptičurine iz mojih gnijezdâ čerupaju moje sjećanje
pa živim u posve drugom raspletu kojega nikada
neću dovršiti
a htio bih bez tame u sebi poput prozirne ugode

osloboditi se neugode bez sadržaja 1650
i ne shvaćam što je to sveprisutno i nužno a nedjelotvorno

tako me zaklinje svakodnevna raznolikost nepostojećega
nepojmljivo a nečuveno a neviđeno
a zasljepljuje neprisućem

Kao da je sve to moje što ne posjedujem

kao da je jednom pripadalo nekoj drugoj osobi
koja je bila dio mene
slobodnija naspram grijeha i oprosta
jer odakle u meni ova istost sebe s tolikom

različitošću od sebe

1660

kao rječnik krize kulture u peći
gdje se prestaje biti čovjek da bih postao Božanski čovjek
a peć usto neupaljena napuštena varalica
*s pregršima pepela bivših neprovjerenih
istina*

Dakle jesam li bespomoćan u takvomu izručenju
kao *složevina tudih doživljaja*
a nesraslima s mojom osobnosti
i moje usredotočenje na moju nutrinu
većma me odvodi prema osluškivanju kako se neću oslobođiti 1670

*valjda nisam onaj koji upravlja molitvom
ni svojim izbavljenjem*
tako porasta moja muka o činu kako prijeći
iz bolnoga traženja pomoću uma u Duh Božji

kako mimoći donosioce vârkî
da bi pristigli ognjeni mlazevi u kojima ću neznanim
jezicima

govoriti da je sve bila ognjena obmana
letargija dvobića
jer nam naizmjencično namećahu zbrke
svojih prastarih ležišta 1680
a sada samootet iz toga izručenja
plamtim u vlastitoj svjetiljci uljem mojih samljetih
kostiju

I prestah biti ono ja
probudih se kao budnost i pažnja
okrenut prema predmetu i gibanju
kao da sve to u meni nije porođeno od Duha
već uobličeno telepatski od nekoga majčinstva tlapnje

jer iza ovoga svjesno živućega 1690
iza ovoga živog doživljajnoga
prisiljava me da u meni sveti vihor
postaje uzgredno dobro
i onaj ţižak u središnjici su mu vlastita usta
koja se gase odgovorima udisaja

stoga je za pitati što to neprestano struji iz moje osi
zasniva li se lakoća na težini koje nema
je li kretanje utemeljeno na nepokretu koji žuri
nikamo
može li čovjek doseći više od nagodbe 1700
o strpljenju

Sami sebi postasmo nutarnje unakrsno
dopisivanje
i u toj bučnoj korespondenciji svo to pisarevo
traži Ja - središnjicu
a ova osta neotkrita
nepotrošena svojim širenjem želje da bude pronadena
i ta skritost posta jedino mjerilo da bi drugi ugledali
ono što ja znam
da bi smrt osjećali u istom danu jer tu jest
istinska vrijednost bilo koje vrijednosti
znanje koje ne umije u crnilo
već hoće preobratiti srca u triptih diptiha

1710

*ali uvečer već poklonici istine zanijemiše u poklonstvu
ponavljanih umorâ o objašnjenju
svetopisaniskoga
i zaboraviše mjeru smrti koja ih je
pohodila
koja im je dan ophodila
podno suhozida besmrtnosti* 1720

Ali to neprestano nijekanje Ničega
taj nijek Bitka
to Sve u Ničemu
to apsolutno savršeno Ništa iz kojega je Bog svijet stvorio
i otuda težnja mojega nutarnjega da se usredotoči
na prapočetno Ništa
da bih se takav u ne-bitku zavrijedio
krenuo Božjim slijedom mističkoga sebe-stvaranja
u moje Božansko beskonačno iznad
da mi čak ni sveti ne zavide 1730
što ih napustih iz tjeskobe
da ih ne zalijevam neprestanom dobrotom poraza

jer čemu se s vama takmičiti u hodanju po vodi
kad je to povrh moga Puta Istine

pogledajte ja bježim za mojim odbjeglim
svetim dahovima
hoću li postati baštinik Bogojavljenja
a ja odsutan zbog odgode ničega
u nuspričama nestvorenih

Sidoh niz stepenice samopromatranja u dno uma
i nadoh se u rascjepu Ja-središnjice
a tu bijah u nutrini svojoj posve tuđ
da i ta središnjica bî izvan moga svijeta
i jedino prosudivanje iza tog živućega zastora o Onome
bilo je ponovno pitati gdje je kraj dubine na čijemu sam dnu
i tu sam sveisto u oskudici odgovora
i moje Ja posta nešto pronadeno u drugome
i to nejasno se sa mnom dovikuje preko procjepa
i raste moja povrijedenost u dnu neshvatljivome
poput misli koja traje vječno 1750
a nije Vječnost

i prohode prikaze rašljara u trku pojavnih voda
da bih stekao nakanu o mome preporodenju u opsjeni vidjelice
da bih dokinuo sebe u sjećanju buknulih izvora
da bih patnju i privide zalijevao kružnomu toku
da bi vječne mijene i preobrazbe obrtale ničija zbivanja
da bih postao Sumeda nepostojećoj ledini
da ne bih u onostranome bio gluh za najveću Istinu
tako zrim radoznao o ravnodušnosti

Hoću smjerati prema smirenju bježći od umirućih
koji ne spoznaju svoju bolest
ne jednaće se sa smirajem osjetila
*za prikladna dobra
koja su ujedno i cilj*

1760

Hoću volju uspiriti preko dobra
čineći joj posljednje traženje
*da ne ostanem u unutarnjem govorništvu
jer govorna sam cjelina u logici šutnje
niti okrenut budućem niti unatrag
jer sam posljedica istodobnomu uzroku* 1770
*takve budućnosti
koja me umire a ne dopušta spoznati
koja me rodi ne čineći me rodbinstvom*

tako se postaje konačnica ophodenja
vraćanje u beskonačne nizove prošloga
kako bih završio u konačnomu nizu budućih osobnih
preporadanja
tako me grabe stvari veće od mojih tlapnjî
*i sve je gibanje u jalovosti koja hoće postati
udvostrućena jalovost zraka
kreposni lug nad čijim ugaslim žarom* 1780
uokruženi slijepci promrzlim dlanovima
podgrijane crne zore
tamnim zjenama pohvaljuju

Prignut sam nad sobom
i zaglédan u užas bunara
i noćavam duhovno more čistoga svjetla
kao o mojoj istočenoj limfī pliva moje
toplo srce
u jeci grotla moga izlazišta 1790
tu sam suproćen sreću i oku Stvoriteljevome
naslonjen nićim na ono prvo
iz čega sve proizlazi
prabitak i prapocelo u svjetlećoj tmici
i u toj vrulji čuvstvenoga prstena
zaputoga mojom vjerom
tu sam u ponovnom pranastajanju
kao izvor svega od čega ću postati
podrijetlo predodžbi i moć njihove
spoznaće uzrokâ 1800
zaputi sadržaj volje u htijenu
za doista biti u tijelu
i u pojmu da sam doista u tom tijelu
zbog ispunjenja razloga nevažnih ali koji
me čine

jer mi posta veće zlo dobitak ničega
nego gubitak koji me ne posjeduje

Objekti smo podražaja da bi uočili zbivanja fizičkoga svijeta
da me hod odvodi ka savršenstvu u duhovnome

da bi raščlanjeni i podijeljeni 1810
postojali u prislinoj predodžbi

kad subjekt biva preplavljen opsesijom predikata
pa ne umijemo niti tražiti ono izgubljeno
jer su objavljuvaci *izmjenili imena traženja*

pa nisam uskladen s takvom naravi svemira
stoga postah ta vjerojatnoća glavobolna

i dvojbenost mi posta prešućena dogma
skrita domišljatost Trobića

da bih zavrijedio kuhati se u disciplini
dvovlašćenih osjetila

1820 i uzmogao prelaziti granice mogućega

i ponovno se vraćati u svijest
tradicionalnih usmenih predaja

o zagubljenim pismenim a krunskim činjenicama

u prauzrocima
i tako me ujeda zmija
ostavši mi visjeti na ruci
ja je stresem u vatru
i ne bi mi ništa

Stoga ma što osjećao ti si prešao u opće 1830
*i iskat ti je mostove za ukoračiti u negdašnju
cjelinu bitka*

ali sebe ne mogu potegnuti

*osim povjerenjem da sam pripojio dva
rasukana uzla*

božanskoga i ljudskoga

*i tako sam u neprestanomu tjelesnom dodiru
s duhovnim izmicanjem*

kao sretno proturjeće onom izvan sebe

tako nada mnom bdiće Tvorac moga čekanja 1840
u gluhim stvarima koje ne naučih čuti

Ovo je govor u samom sebi
u nejasnim pređelima duše
gdje mi je oživjela nemogućnost istodobnoga izminuća
o pletivu zbiljskoga i nagadajućega
pa se poništava moja ponosost duha u tomu procjepu
izvan logike a jedine moguće pristojbe vidiocu ničega
da bih barem zavrijedio postati logička pogreška
da bi ona iznalazila put uzbrdito oblacima
da bi stigao do vododerine prvotne Edenske
i ponovno zabludom navukao kožuh ljudski
i ostao živjeti i čekati
moje oživljavanje

1850

i ponavljam da sāmo svjetlo može me oslijepiti
sāmo zvuk može me ogluhnuti
stoga sam u još većoj neugodi jer ne plašim se smrti
pa se nemam čime zastrašivati
i znadem da je svijet glinena posuda samo korisna
ako je prazna
i um ako nenapučen
odveć ljudskim

1860

jer ti Jesi jednostavan a ne složen

općenit i sveprisutan u pojedinačnomu

da bih se sramio svega onog što ne mogu mijenjati
a znadem što me sahranjuje

Izgleda da su *Dobro i Zlo nemamjerno*
ali ne može prvo i drugo smjerati konačnoj svrsi
pa bilo kuda htjeli mimo tih hodova
moje je osobno smjeranje
kako iznaci ono kamenito prapočelo 1870
u ovom klupku žlijezda
gdje nisam niti zbiljnost a ni mogućnost
koja stremi prema zbiljnosti
pa jesam li samo čekalac onoga dogadaja
u kojemu će biti *neopravdanik a dosljedan*
svojoj sumnji u bjeloču i crnoču
držći da potonje preplaviti svijet ne može
jer Zlo nema svoju bît

Stoga sam stalna razlika u svojoj opsjeni
o valjanom izvođenju istina
jer sam sâm sebi ukršteni pojam
da bih sebe manje razlikovao u opsegu
da bih se u takvu narječju zadržao pojedinačno
stoga ne htjedoh bilo čemu nadjenuti ime
*ne htjedoh bilo što imenovati da se pogreškom ne
odazove
pa i sebe zatajih da ne budem uhićen proizvoljnim
nazivom*
iako je sveprožimajuća sila u bilo kojem imenu
ipak sve nije ta sila ni to ime 1890

Zato sam stalna razlika plima u vlastitoj opsesiji
o valjanom izvođenju istina
da me polaritet propinje u jedinstvo s ničim
pa s križa izričem svoju bolnu višeslojnu realnost
zakonitost moje odijeljene egzistencije

razjarena svjetina hoće mi oduzeti to što mi prethodno
poklonila
i poniziti me onim čime me uživila
i slomiti me slabocgom kojom me činila jakim

*ali na križu uzdignut samo čujem svanuće široke zvonjave 1900
poput svenčira koji mora izdržati
toliku težinu praznine*

Dakle što mene ostvaruje
čije sam klanjanje o smislu nedostignutoga dobra
i što bi bilo u meni uzrokom dobra
ako je i zlost uzrok siline dobra
a je li i to ono zbiljsko
ali pričin neovisan o našoj predodžbi
u sveukupnosti svega što nam se čini *da je sve*
iako je sve *suprotno a prividno* 1910
zbiljsko a istodobno nemoguće
i pojmovi se šire u svojemu skupljanju
bivaju sačuvani i rasprsnuti
kao da je svaki uzrok u svome uzroku
a posljedice još nisu konačne jer iščekuju nove
oblike
nepristupačnih razloga
i nestanak jednoga pojma kao da stvara drugi
kao da utoci odnose dravlja naplavljena iz budnih
ponoćnih umova 1920
kad priroda presta oponašati prirodu
pa vrludaju volje rastresite po dnima baruština
da bi na leševima zla tobož pronosili pritjecanje
dobra
svrhu hlapljive matice vremena

Čega sam nosilac u ovomu čudorednom kaosu
kad smisao se zbiva nejasno ili se zbio
i što mi preosta nego da me opredijeli ova nejasnoća
nevidljiva kretanja
kako bi sluhom pûk donekle odredivao prema zvonjavi 1930
predodžbu o smislu i besmislu
jer mudrost zvonjave htjeli bi i kúpiti
a ključ njezin ne žele ni na dar primiti

Propitujem čega sam nosilac u ovomu čudorednom kaosu
ili tijek se zbiva nejasno ili se zbio
osjećam da se naša savršenost može zbivati u potpunoj ludosti
ukoliko je sva ludost usmjerena dobru kao cilju
ali hoću li u takvu savršenom ništavilu osjećati poziv stremljenja
prema cilju ili je on to ništa
pošto je potpun u svome dosegnuću 1940
pa je sebe zaposjeo kao potpuni konačni cilj
Iz takvoga ničega trebam li nepostojati
prema drugim predmetima
prema tudim dogadajima
kad su osjetila nadojena puninom praznoće
pa sebe ne mogu protegnuti na postojeće
jer je ono u meni ispunjeno u nepostojećemu
i ništa se ne može upriličiti
osim sebe u tome posjedovati
niti biti uzrokom drugih težnji osim pomisli 1950
Jesam li uzrok manji od uzrokovanoga
Jesam li posljedica veća od spoznaje
njezine konačnice
pa u Nečemu nedodirnut
niti sebi sličan
sâm u jedinom a neomeđenom lišen dvaju očekivanja
zâgledan u beskrajno poglavljje obezglavljenih
nisam ni lûk ni meta osim nedjelotvoran
rasplet kao novi zaplet
u pohari svetačke šutnje 1960
iz osobnosti nepostojećega pojedinca
prepuna mnoštvom

OVISNI O PRIVIĐENJIMA

*Što bi meni drugo pripadalo osim predodžbe
da mi ni one ne pripadaju*
mučno propitkivati jesu li one doista moje ono izvorno vlastito
ili su prerađevina tudih dojmova
o tudim nevidljivim dužnostima
u izmaglici traganja
a u meni projicirana

gdje se te umske predodžbe dovršavaju 1970
osim što sile na riječ koja ne jamči sjećanje dovršetka
toga jedinoga što meni pripada

valjda zbog toga *osjećam da horavim u nesamostojnomu liku*
ovisan o prividenjima iz mene
kao da se nevidljivi stvor treba u meni dovršiti
hranom nasušnom mojih nemogućnosti

Dakle Riječ se utjelovila i u nama
u kavez tijela u bravu prashkâ
i tek po nama taj oslobođeni prabitak
a ne zapriječen ljudskom naravi
nužno odvodi k osobnosti Riječi
u umanjenu sliku rasutih zrna sumnje

1980

ali kad će nastupiti uvjeti da ta potisnuta sila nastupi
da bi isključila povijesnost čekanja
prestanak prosudivanja o djelovanju
da bih se prostro obzorjem u spokoj nestajanja
da ne zaobilazim prirodu stvorova
koje više ne bi trebalo stvarati medusobnim
izjedanjem
neka ostane golî duth izmiren sa svojom sjenom

1990

Uzimam dušu na sebe ne bi li i tijelo
postalo nepropadljivo odlaganje
jer hoću ovaj Ja izvući iz mrtvog taloga svjetla
uvući ga u maternicu mora
da barem postanem prešućeni govor u
neskladnim gozbama

i zna li itko komu sam doslovno predodreden
i da ne bih trebao proći kroz prsten mračnog zaborava
a to nije moj hoteći cilj
umrijeti mi je u poretku ciljeva drugoga djelatelja 2000
s mojim prestravljenostima
i tko jamči da je to sveisto cilj vrhovnoga
Djelatelja
i svrha vrhovita i da ja u njemu Jesam
kao djelić Alfe i Omege
da sam i ja prasvrha Prvoga i Posljednjega prauzroka
dotečenoga u posljedicu neimanja
kakav Jesam

Jer sam biljkama pred zoru psalme ponavljaо
i životinje uvjerio da je najveća arka 2010
sazdana da bi se one mnogovrsne
spasile
jer sam osobnost i kamenoj duševnosti ludio
postah otada objavitelj duha kozmičkoga psihizma
koji prožimlje istim Dahom sveukupni
svijet Stvoriteljev

Hoću tvoriti izraz šutnje koji bi rodio sebi slično biće
pa bi me razumjeli prema sličnosti
u razlikama negovora

da bi moje savršeno djelovanje bilo u gibanju 2020

izvan ograničenosti svijesti o konačnosti

i ovo radanje rādi neodredenosti moglo bi se nastaviti

do u beskrai

jer svaki sin može roditi i dva sina

ali čim rodj već je otac

i sve odvodi prema dovršetku stvaranja

PSVE odvođi prema dovršetku stvaranja
prema sretnome posuđenju sviju stvari

prema sličnom pogu
smrću svijet poimova

da bi svaka misao postala pristalica neostranog

*československého
zamku knuča 2030*

na utkani u prirodu trajnoga nevidljivog oblika.

pa utkani u prirodu trajnoga nevidljivog i oslobodeni pitanja o razini spoznatljivog

*Oslободени питања о разлици спознатијегoga
који да среће наслућијемо би недостатак наслућивања.*

kao da sve sto nastojujemo bi neuspostavak i da nas ne razdire tijelo već strasti u nju.

a sve to bijaše bezdan u duši

*Ukoliko je moja misao samo poddijalekt Božjega nauma
onda sam pravednik u praznoj preprodavaonici
istinskih prapočela
i postajem svoja ispraznjena jednostavnost
oteščala u konačnici traženja 2040
u pripadanju propadanja
kao da ni tijelo ne trpi što duša je u nespokoju
i postoji moj dah kao izrinuće moga umuknuća*

*prikazan sam nebesima kao iznalazak Božji
iako jesam osrednje beznade kojemu manjka čvršća vjera
da će neozlojeđen propasti
očovječen patnjom koju
ne može
čovjek ponijeti*

Živi li moje ovo općenito u mnoštvu pojedinačnih stvari 2050
je li ovo samo moja stopljenost s njihovim izmišljenim imenima
 u zbiru općih posebnosti
 i postajem li sebi jasniji jer padam dublje
 u omotač neznanja
a môra se nalaze niže od izvora rijeka
 *i sve se dolijeva u opće sudove o nevidenim
 predmetima*
u nepromjenljivu neprolaznost kao bît nečega
 *što prolazi u zajedništvo
 otudenih činjenica* 2060

tako neimenujem i videno
tek mu se divim u spoznaju

do žala me na ledima prebací dupin
 očaran mojom šutnjom
 o velikoj tajni Duha
 koji svekoliko prožimlje

Kada i kamo mogu stići ukoliko nisam podučen
o svrsi nakane
i koga ču pitati što je čovjekova nakana
osim o čemu srce šumi 2070
a um podvodnim opsjenama to srce namamljuje
i koje je to stanje svijesti kojoj treba povjerovati
da je stanje istinske svijesti
da nije ovo prepirkka neba i zemlje nad
čovjekom nevinim
i da nisam neskladan s mojom naravi
nego sam u izravnosti datosti
bez primisli da je smjelo biti drukčije
ili isto u drugome vremenu
ali sveisto nužno drukčije u Tebi 2080

dakle htio bih biti ljubitelj subjekta zbiljnosti
jer smo klanjatelji opsegu u zaboravljenoj galeriji nelogizama
pa još i neistine prisiljavamo pokrstiti
tobože u istinska imena
i zagubljena istina dvostruko
biva zamagljena
nesposobna da u množini i dalje išče svoju
maglenu pojedinost

**PALJEVINA PRAZNINA
(NASLJEDNICI TJESKOVE)**

Svjestan hoću biti da je razumno što je Bog
tražio Sinovljevu smrt 2090
da bi me oslobođila iz ovoga čega se oslobođiti
ne umijem
pa sam u grijehu jer nisam okorištenik Muke
već nasljednik tjeskobe iako u poniznosti
i kažnjavam sebe poradi pribrajanja grijeha u meni
jer oni su iskupljeni Sinovljevim pristankom

tako patnjom ne iskupljujem otadžbinu netrpeljivosti
nego začavljen u tjelesnoj naravi pomazujem se
uljem i balzamom
i živ lijcgam u postelju smrtnu 2100
jer ne znam nositi teške stvari dok su još luke
niti pronaći put natrag iz mnoštva u jedinstvo
pa sam na iverju nepodučen i ljubim što ne bih
kako bih se ophodio u zavadi o nedostacima
darovanih dobara
a na to oslijepi moje kucanje po tami
pojedinih vrlina s Božjih stolova

otada ono čega nemam lako mi je čuvati
dok radim to nevidljivo jer ono je već tu

Ako spoznam ukupnost jedinstva 2110
hoću li ogluhnuti na krikove pojedinačnih stvari

Što to posjeduje sve okolnosti
a manjkaju mu svi rezultati
pa preostaju postavke i poučci
a izostaju tvrdnje da smo samo zarobljenici
u zakonu sjetve i žetve

ali ja računam na božansku iskru
iako se čini da smo ispraznim ceremonijama
zadobili moć nad dusima i bogovima
i kao da je sve tu da nas učini besmrtnima 2120
toliki učinih jalovi trud u paljevini praznina
a besmrtn već jesam a nedovoljno pokopan
a umro pred svijetom
vidljiv
da bi me tužaljke preinačile u mantranje
da mi i noć bude sumnja
da noć bude i druga strana Sunca

oklijevanje mrtvaca koji se ne može spoznati
već boravi u nespoznatomu
jer riječi mi imaju glinene glasnice 2130
i narikačima će postati
tako će nad mojim humkom sabiračice sabirati
zrnca pijeska kao triješće otrgnutoga kontinenta
što nebesima sjajim umjesto zvijezde

I sve je započeto sâmo nacrt nedovršenih djela
sve je pismena zadaća nedospjelih kamenih rokova
ispisani tlocrti namjera

pa preosta čovjek sa sjenom koja ga usrkava

kao *naruha o nemogućim objašnjenjima*

u mnoštvu predikata koje utajiše jedini
subjekt

2140

pa lakoća posta druga strana plitice tešcine

i kretanje je ono stopalo zauvijek ustavljen u zraku

tako živim u skupovima uvjeta

u neusklađenim sklonostima istorodnomu meni

pa tek u teoretskom knjiškom sustavu pogrešaka

predstavljam se jedinom popudbinom u potisnutim motivima

pa ne mogu se pridići barem do slučajnosti o meni

kako bi nametnuti smisao mogao se izvrći

u istinsku besmislenost

2150

jer bi ona barem bila zasnovana u nekomu nužnom temelju

da bi dopuštena besmislenost postajala nužna smislenost

drugih istinskih slučajnosti

Ali ni taj put nije pravodobni povratak Bogu
jer odveć otužnih scena privlačnosti napinje jastvenu središnjicu

i bivam negdje izvan ležišta gdje glasnici

izvikuju moje lažno ime i još zahtijevaju moju poniznost

osjećaju koliku su istinu

bespotrebno za sebe zadržali

tako nerazumljiv počeh pripadati Tvorcu

u stupnjevima izmišljenih naziva

pa postajah subjekt sve sličniji nebeskomu Subjektu

puncat straha da sumnja jača vjeru

a ova snaži strah

pa da vjera koja ga je nadjačala

nije toliko jaka

2160

I sad mi je upijati posljednju postaju strpljenja

Kako sebe posjedovati u Punini ljubavi
a ova nije u mojoj naravi dostupna
a ne umijem se uzdići u svijet božanske prirode 2170
n čudo Jedinstva na raskrižju identiteta
jer izgleda manjkam kao čovjek upravo u sudjelovanju
ljudskoga podrijetla
i ne ostvarujem svoju istost
u jasnoći razlika

tako u meni sjeva pitanje s druge strane Sunca
da svemirom daždi predegzistencijalno Počelo
i moja osobitost mogućega vječnog pitanja
izmiruje se pod sjenama sunčevih stopa
čujem u zamirućemu sluhu 2180

Da si u meni Bože
i ja bih bio Onaj koji upravlja samim sobom
a ne nemušti prosvjet u dolini suhih kostiju
zaodjevenih tijelom

Neprestance se *povrijeduje* to što je nasuprot
onome nasuprot
i koga vidiati kad mi je nespoznatljivo središte centra
u kojem je moja jedinstvena identičnost
no sve je to nepojavno nezbivanje
i unaprijed neodređeno jer je i unatrag 2190
samo forma izgovora o nesadržajima svijesti
a otamo je tobože očekivati
sebe kao učesnika u dogadaju Pada
iz bijega prasnage
upravo mislima pravimo buku
da bi sebe poostvarili u drugim varkama
da ne proživimo kao jednostruka budalasta izmišljotina
s bezazlenim pitanjima od kojih mudri
prethodnici
pomriješe 2200

tako raste protuslovje u nevlastitosti
iako smo stalno ovdje i upravo sada
ali ni po čemu ovdje jesmo
po ničemu ovdje nužni upravo sada
pa ni općenito objašnjeni već utužnjeni
što ne dohvaćamo svrhu koju jasno ne naziremo
ni Ono istovjetno što trebamo stopiti
kao da smo san zdravoga pacijenta
koji hoće svojoj kući
a ne umije joj naći nebesa 2210

Ono što sam rekao saznao sam šutecí
naime cijeli svijet govori istinu
jezikom nezadovoljnikâ
a hoće istodobno silvestarske polke
a ne spoznaju o Vječnomu
hoće odgodu gradnje hrama u sebi
makar i s nebeskim kamenjem

**Hoće se tvrditi kako se ništa ne može tvrditi
pošto je sve suprotno nepoznatomu
i sve još u namjeri izgovornoga je izgovorena zabluda** 2220
*pa u takvomu košmaru nemoguće je duhovno ne gledati
ono cjelovito što nije zamislivo*
da ujedno i postoji
da bi esencija postala kao slučaj rodbine
slova
koja izumiru jaucima samoglasnikâ
pa na tom grobištu gdje posljednji jauk
ukopava sebe
*sveisto bi se dogodio krajnji cilj Srijeta
kao da je krajnji cilj ono na što smo pristali* 2230
pa makar pristali da to izostane
pa ne bilo ni djelovanja ni gibanja
ni predmeta ni pojava
čak ako pristanemo da ne bude ni prosudbe
ni spoznaje
pa ni čovjeka
ni natuknice da je on bio
ni na svoj izostanak pristao
sveisto će i u tom sveukupnome osiromašenju
povijest svijeta prekinuti ctičnost 2240
o pojmovima stvarima ljudima
makar ih nikada svijet nije ugledao
*naime dovoljan je toliki golemi zbroj nedostataka
da bi se stvorila povijest Srijeta
koji još iščekuje svoj čovječji Početak*

ili je ovo pojmovno još dublje od zbilje
pa nismo ni u očaju ni u uzdignuću
iako smo možda dublje i naviše
ne znajući otkuda se sve to izljeva
iz nas odljeva
i je li uopće ikakva strijela prošla
kroz ova krvava tijela sapeta kožama
u kojim službama ljudskim trebamo osjecati dužnost
ako tu nakon ne možemo ni pojmom izraziti
pa što činimo dolje studioništujemo
u matrini kaosa
u tobožnjoj meditaciji preolmljeni u zglobovima
poput razbacana tarota po tepisima
zemaljskim
izvan duhovnoga prostora hoćemo zračiti 2260
božanskim bićem
iako ne znamo otkud krenusmo
a čini se iz Pralika u izljeveni Svet
podražaja čulnosti

tako sam bačen izvan svoje sudbine

Žetalac sam ljudske sjetve daždene krvlju vlasnikovom
da bih se obvezao kauzalnim lancem
iako ni u tomu se ne ukazuje svrhotit uzrok
na sveto sustajanje u posljetku
i neprispodobivo sam jedinstvo svijesti
jer oslijepih za razbor čovječji
a progledah u duši Božjoj u svome tijelu
tako na svodu gledam dvostruko sunce
koje se hoće ogrijati na Suncu
koje još ne upoznati

2270

tko je čovjek doli čekanje

Tek sam pripadak čiju cijelinu trebam otkriti
a potom postati ono zbiljsko
makar nepojmljivo
ali u sjemenu cjevovito isklesano podrijetlo 2280
i urlam beskrajem svemira

Duše su još neprobudene u ovojnicama tvari
i ništa ne umnuju o svome svetom Podrijetlu

*kao da su godine življenja
jedine godine Života*

Hoće me razuvjeriti u svako određenje
da bi se u neutemeljenomu mišljenju
spoznavao kao uvjerenost u nevjericu
da nāumē svoje ostavim kod mnoštva pospanih savjetnika
jer u toj magluštini poluistina proističe beskraj odredenosti 2290
jedinih postojanih besmislica
i tim se okončava moja narav očajnika
jer ostah neprimijeren da se preinacim
da bih različitome postao sličan
da me barem ta činjenica uzmogne vratiti nebeskomu
krugu
gdje bih bio savršeni pokajnik bez
druge mogućnosti
Subraćo *ovdje najviša vrlina ostaje neupoznata*
jer je bît 2300
niže vrline su nam svojbina ali bîti nemaju
stoga *od tolikih zakletih vodiča ne saznah je li moj put*
u pravcu povratka
u mnogostrukost jedinstva
da bih barem svoju zagubljenošć okrunio
svetim prividom

Ali nečim nejasnim ja sam oplijenio imućstvo
pa pristajem na krade prikladnih pljenitelja

Istine

*da bih barem u žaljenju za otetim životom
posvećivao svoj žâl za životom vječnim*

2310

Slutim da podugo sjedim u čekaonici osobnoga suda
i slažem predodžbe o rođenju čovječjega bića
i razdjeljujem štapom vode morske
da bi duhovi došepali dnem korita na dvije obale
u bjelodane istinc kruha požnjelog
s druge strane ništavila

Ostajem u drami o pitanju kolikoće
a kakvoća je usmjereni dobitak
moje nepretvorbe
pa sam ponovno sažet u željama jer
volja nije nadmirena
jedinim mogućim ispunjenjem o konačnoj svrsi
gdje pogiba svakoliko prolazno
prcobućeno u željice isprazne

2320

Gospodine zašto sam *dozvan u ovakav svijet gdje se vrline*
zamjenjuju dužnošću
a ove se provode prijetnjama

ZATRTI PUT
(TRAŽENJE NENALAŽLJIVOGA)

Sigurno je da *nisam istovjetan*
sa samim sobom
pa mi izostaje najviša spoznajna moć
i još pokušavam umaknuti nezapažen
ne bi li možda izvan takvoga sebe
shvatio činjenice zbog kojih sam nesposoban
postati sposoban prihvatići tako obilno ništa
i to odjedanput i dovijeka

eto tako bih slijedio zatrti put misaonomu sadržaju
pa u dalčkim obzorjima duhovnoga
naslutio svoju nijeru u beskrajnoj patnji Riječi Počela
 2340
 bio bih bio u vama slika nevidljiva
 kao grijeh okajani koji ne prelazi na potomke
 kao očaj zaboravljeni u sakramentu
 kao zabluda u svijetu ukopana u najdublju
 ukopišnu nespoznaјu zemlje
 da bih se rodio u kupelji Duha
 gdje su sve mlinice uskladene
 do svršetka Svijeta

Eto bio bih u sjaju kojega nisam zasluzio
u biti sa samim sobom
nepomišljian ni s kakvom kakvoćom 2350
izvan ustoličenih obmana u crijevima svijeta
gdje ličinke zvonjavom iskazuju počasti
i svečanosti bolnih trijumfa u tijelu
koje se pridržavaju praha

Stoga ёу бити ускрснути човек унутарњему путовању
завијек у непокрету
пovрh ћeljа i потicanja o зemne радости spoticanja
o mirise zvućne коjima sam premjerio
jedini most prema zbivanjima
izvan ovoga ranjenog Hrama duše. 2360

pa se odlagah u miomirisnim boćicama
u zvučnim epruvetama
da mi udisanje i izdisanje barem postane
usredotočenje
onoga u čemu će se postupno zaboravljati
i postajem trajnost vaše nemoći prisjećanja
poput pogrebnoga obreda s neživim mrtvacem
koji pleše u mirisu vaših tamjana

a biljke me njišu u mirisu
koji je obojao svjetlost

2370

Tražim li ono što nisam izgubio
ili doista nalazim svoje uporno traženje nenalažljivoga
i brojčano sam sve manje jer rastem
u najdubljemu očaju
što ne dohvaćam asketski ideal
kojega sam pojeo u dane mrsne
pa najvrjednije u meni je onaj mrtvac
koji čeka Uskrsnuće
dok ga moje tijelo njiše po grobovima
putovima neosvijetljenim
središnjim plamičcima čovjekovih žižaka

2380

ali nisam ni mogao u nečemu preostati
osim kao Ijuštura koja prenosi svoje zamrlo
tijelo mira
prisegnulo u nečuveno
a nepojmljivo

netko mi u bunilu podmetnuo tijelo
a prisvojio dušu pa mi
preostaje odložiti tijelo
da bih pronašao Vrata nutrine kojoj 2390
hrlim budeći
zaspale u životu čovječjemu

I ovo moje nastojanje da sa zemlje
ne govorim zemaljski
već da ječim povrh sebe
da postanem uskrsnula razlika
da me otpusti od rodbinstva zla
da uskrisavam od živih
postanem njihov nagovor za svetu smrt
da bih sebe spasio iz dvaju razloga kojih ne upoznah 2400
iako sam nečiji potomak

a ničiji srodnik

Tako nisam smješten u rod tijela
nego u rod bivstva
pa nisam sjedinjen u sebi već me pojedinjuju
kao preobraženja u projekciji sudova
kojima izmiče spoznaja

pa nisam ni razložen sadržaju
da bih postao zbiljnost u broju razloga
već se hoće da budem neutraživ
priрастao с необјашњивим примјерима 2410
tобоž јаснijih запрека
iz kojih se ne mogu nadoknaditi
a pošto sam imenovan sjemenom u uskrsnulome rebru
никада nije vrijeme толико овдашње
jer се у њему ишчекује оног дугованje прошлих тlapnjî
između postaloga i budućega i onoga maloprije
tako sagorijevam u plamenu materijalne egzistencije
да ме дотакне kiša transcendentalnoga
znanja 2420

zar od Tvorca uzimasmo samo koristoljublje
da bi došaptavali
Jedan je Svedobri
Jedan je Svedobri

Ne treba vidljivo smjerati prema neurednome
iako su osjetila loši susjedi duhu
a ne mogu kao pripatci postojati u ničemu
doli u iskrivljenoj tvrdnji koju došaptava duševnost
da zbiljski me ima neuporedivo manje
pa se ljuštim do samosvojstva 2430
u djelatnosti trpnosti
što samosvojstvo ne mogu doseći

I taj kovčeg o neznanome nosimo kroz pustinjski prah
tisućjećima tisućjećima dok nas sahranjuju
u škrinjice
pa tesari i zakivači nad ukopištima
podučavaju nas mrtve o tajnama mrtvih
i tako vjekovi postaju alkemičarske urne nižih tajni
ali ni njih ne možemo doseći
pa sebe uobličujemo u lik neprepoznatljiv 2440
da bi bili sličniji sebi

Ali s čime ispuniti prostor o svijesti
jer u trenutku spoznaje sve sam udaljeniji od drva spoznaje
a ono poda mnom se suši u brazgotinu prisjećanja
i ne bivam proslavljen ni pokuden
već kao da sebe pronadoh u nekome sebstvu
koje stanaće kod drugih
a ono što me s ovim namislima njiše nije moj konačni cilj
već pogreška u dokazivanju da nije to moj cilj
tako me dokazuje nijekanje moga udioništva 2450
s tim dijelom nejasnoga Menstva
da bi uskrstivalo iščekivano tajanstvo iz bila
da bih obustavio praznikovanje svečanih pogreba u mojim
idealima koji postahu zadjevice
mirotvoracâ
prorokovanja o prisjećanju
putopisa stranputnicâ

Tako obvikoh gledati svrhu zanjihanoga stabla spoznaja
otpečaćen u tamnim zakucima tijela
prestavši živjeti pravednu nemoc 2460
kao vidjelac Riječi kojih ljudska usta ne smiju žvakati
da ne postanem moja sadašnjost
poput trajnoga medaša na Judinoj ledini
između onoga što je počelo
i onoga što se nije dogodilo
u očekivanju da se to nikada ne dogodi
a ispuni

SKRITI U UZROKE

*Htjeh biti u sadašnjosti u onoj Ja sam onaj koji jesam
kao trajanje u onom što ne vidim ne razumijem
da bih postao nepromjenjiva vrijednost Nepostojanja* 2470
*nepojmljiva streljstvenica nepojmljive predodžbe
da bih postao najviše dobro
naime dobrobit u biti neprispodobljivoj
s probudenom unutarnjom omudrenom prirodnom sumnje
i izbjegnjem ostvarenje u nepostojanim pojavama
a koje su nadâsve bohne a nedokazane a obvezatne
pa me tek tada suplemenici prihvâcaju okrvavljenoga
od njihovih misli u tudinskim rukama
svojih gvoždâ*

*Ožalošćen umirem od vašega obilja svadega u ničemu
usto i nizašto
osim od straha* 2480
od gubitka ničega

A narav me hoće poništavati
da bih primjerno postao mjerica smrti
kako iz propadljivosti nikada ne bih bio vracen
u nepropadljivost

*pa cijelo ovo mudrovanje posta razlika bitakâ
u jednomu Bitku*

stoga sam pojedinac pretopljen
u opće pojmove
pa i to opće može opstati kao samostalna
posebnost
a i ova doskora zaboravlja na podrijetlo prilagođbi
a pamti nadilaženja prilagodenih

2490

Tako se i moje djelovanje skrilo u uzroke
ali izosta mi valjana predodžba
da bih nagnao silu u gibanje *da me privede cijeloci
osobnogu poretku*

*da pobegnem iz ovih zaglavaka analogija
gdje me pojmovno usličuju
pa ne postah ni simbol zbilje*

2500

Moj je put prema govoru iz gubilišta riječi
 u usrkivanje tajnovitih nijemih istina
jer ne povjerovah da se sve dogada po nužnosti
 koju ne spoznaju moje zablude
 jer i one su općenitost rasplinutih činjenica
pa nitko nitko ne umije na dah izreći Istinu
osim dezertéra iz ovih namisli koji iz duhovne nasludbine
dovikuje galebovima sred pučinc
 Istina! Istina!
poput Kopno na obzorju!
poput Kopno na Istinu!

da sam se obnavljao u onome u čemu već jednom bili
s nevidljivim zborom apostola
nijemih propovjednikâ kozmoloske
psihe
u živima i navodno neživima
bučno pohranienc

Svijet se troši zavideći i siromasima
hoće bezizlazan put učiniti još
i bespomoćnim

2540

*kako bi ustuknuli i pred ničijim neimućtvom
osjećali opasnost niotkuda
a strepili niotkoga*

*pa postali zatočenici u slobodi osobnoga jarma
i to posta naplata onomu koji se dosaduje
nad svojim prosvjetljenjem*

lice skrušenika nad onim čega se ne kaješ
dapače mekan si prostor a skučen neomedenim

prostranstvom 2550

a usto hoćeš povezati činjenice
da bi prozroč čin pāda barem kao sakupljač
svojih podrtina ravnodušja
na dračama razbacanima

pa ni ta patnja nije u skladu
s onim zašto smo na to osudeni
osim prihvatići da se iščekuje

*dovršenje svijeta
koji se već dovršio*

*negdje u nutarnjem počelu
gdje je i otpočeo vid suda
u spoznaju zjene čovjekove*

2560

Posjedujem li sva čovjeku neznana sredstva
da bih izvršio neznani zavjet predaka
 u svezi prapočetnoga pada
 iako sam u neprekinutoj svezi s nadzorom
 o sjedinjenju
 o uskrsnuću i za ovaj prolazni život
 jer *branim moj ostatak naravi da bezizgledno robuje*
 u dovršetku 2570
 pa hoću se svojim komadićkom neba
 vinuti u plavet osobnih nezgaženih vrlina
 iako je sve to niži i gnusniji
 uvjet višemu i plavetnijemu
 pa *čini se svrha čovjekova je u povećanju*
 svoje patnje
 s kojom bi upozoravao na зло
 kao da zlom većim može
 dokinuti dobro koje bi se u zlo
 izokrenulo 2580
 da bi nicalo još više patnika
 kljastih jamaca o tobōžnjoj pogrešci
 što зло nisu dobrim nadvladali

Stoga gdje sam to upriličen
 gdje osim u razumsku dušu s bolnim udovima
 i blijedom nadom da se i na meni dovršava Plan
 pa me i to čini umnoženim do u beskraj
 da sam u djeličcima pravovjeran
 u suglasnosti s nečuvenim
 s nevidenim 2590
 s nepojmljivim
 a to je jedino na što mogu se zakleti smrtnim
 životom na Vječnost

Tako sebe raznosim do u neistine snažnijeg
suda
i izvodim se u slovima da bih barem
kroz smisao riječi
dokučio istoznačnost s oprekama koјe me hoće
da bi nevjerojatno postalo transcendentalno
pa iako izvan Svilja 2600
izvodio bih se iz obaju sudova
ali nipošto kao mješanac dvojstva
već jedino uvjetovano oslobođenje
iz iluzije Svilja

Dakle htio bih da me to iluzorno uoči
da me popudbina nestvarne težnje
uveče u razumijevanje nejasnih smislenosti
vlastitoga jalova kružnoga pritoka
ja zreli povodanj na susjedovim njivama
ja andeo popljačkana područja svjetloćom mojih 2610
ozarenih molitava
tako bih se vlagom zbivao
i nadalje manjkao načinom da se spoznam
i odgovorim je li se i ta posljednja mogućnost
porazila
u trenu odluke
izgruvana iz mnoštva u obzorje
nepodčinjena sjećanju

S čime je to Tvorac u ovom Svijetu bio u skladu
da je uzmogao tolike neskladnosti izdržavati 2620
poput nelogike neovisne od suzâ generacija sljedbenika
kao umnažanje bolesti pa liječnici zalijevaju virusce
i spavaju nad korijenjem koje brigama umnožavaju

Što se to u ovoj velebnoj boli ciljno združuje
otpuštaju li se uzdasi koji uokružiše
svodove nebeske
izriče li se kazna negdje gdje kaznu bezvremenost
čini anegdotom
i što je s ukupnošću općega priznanja
jer istinito i očekivano treba postati vjera 2630
da se to očekivano već dogodilo
a mi ne primjetismo

i tu počinje naš praroditeljski grijeh
i narasta naša nedovoljna ujedinjenost s onostranom
strogoc̄om
koja nam obećava blagost
ako pristanemo tražiti ključ zbivanja
već otključanomu

*Stoga sve što je tu nužno je i nemamjerno
a što nije tu nužno i namjerno
tu nije*

2640

hoće se reći da smo scena potpisnuća
onoga nedužnoga a koje se hoće istočiti u scene grimasa
iz zatomljene nutrine u službu ovostranu
ali sve je s obe strane nepostojeće linije
nespojeno a pripadljivo
pa sam osunčana livada pothodnih Hadâ

iz crvotočna trbuha proitkujem
*može li išta postojati ako ne postoji Stvorenje
koje imenuje postojanje tog gledanja* 2650
tako potirem izjednačenje da bi mu pomilovao spoznanje
*jer nisam u skladu s onim o čemu mi se sudi
već hoću znati koliko sam u cijelosti
a ova u dijelovima*
i ono propadljivo je li me napustilo zauvijek
ili me presta razlikovati bît i môć
pa mi ni shvaćanje nije istovjetno
sa shvaćanjem
*stog neumoljivo težim nečemu pa i to je neuvhvatljivo
a usto nespoznatljivo* 2660
a ja ga nazivam ciljem

i susreće me pitanje
*Čije to želje priječe put između
mene i Istine*

**Je li još ikada itko ovolikom strašcu
branio svoje neimanje**
strahujući da izreče sudove
koji ne bi smjeli doprijeti do subraće ljudi
kako bi uskraćeni uskrsnim spoznajama
brstili nisko raslinje
u vrtu Edenskomu

2670

jer ne mogu vam udijeliti ono što nazivate dobrotom

stoga vam je bdjeti u osjetilnom spoznavanju
osjetilnomu spoznavanju
u voljnom doživljavanju prešućivanoga

Tvorac se rodio među životinjama

htijući prvo njima umanjiti patnje

nanesene ljudskom pripravom za božanske paljenice

a tēk potom Ijudima odmjeravao patnje

da bi imali osobinc dobroih živinčadi

2680

I ovo jasno spoznanje
jedino može biti ono nejedesno izvanzbiljsko
pa i zamisao koja se predstavlja u umišljaju
kao nedostatak stvarnosti

kao stvarna uzročnost

svega čije posljedice sebe ne dovršavaju
jer su udešene uzrocima kojih ne upoznasmo

ni opće ni posebno osobno već saživjesmo u stanje
nejasne svrhovitosti

a ona posta prauzrok transcendentalnomu

2690

i prauzrok je istodobno i svršeni uzrok

a slobodna volja je djelovanje naše krivnje
kojoj su svckolikim mutacijama od zabluda do istinitosti

u tvrdnjama i sumnjama

ispunjavale mjeru smučenosti

izmedu dva razbojnika

od kojih ne umijemo prepoznati pokajnika

jer do trena smrti nitko ne zna koliko će ustajati

pa kako sebe uščuvati neokaljana iz svoga gnijezda

jer postolje posta podnožje

2700

i priopćenje o nazočnoj božanskoj naravi

jest sebi podsjetnik o svemu što nije učinio

ili učinivši nije shvatio da nije trebao učiniti

poput nepotrebne uvrijedljive grimase

pred licem Tvorčevim

Ne može ništa postojati kad se ne bi kretali
prema svrsi
čak i ništa postoji i ima konačnicu
u ničemu

i granične zamjedbe i pričini 2710
u izvanosobnim opstojnostima
bit će uskrsnuti u dobu i spolu
utjelovljenih razloga
stoga će se i ja umnožavati do u beskraj
premda ne u cijelosti
već u složenostima

ono što osta vezano je uz pojedine spoznaje
što osta u vidnome polju mjerâ gledanja
kako bih raščišćavao
privid neozbiljnosti postojanja 2720
prevodio ga u moć patnje
koja mi stvara predodžbe strpljivije bolnosti
pa u toj vazalnoj svezi
jesam li uopće svoja volja
svoja vjera u volju
svoja vjera u vjeru volje

ovdje uočavam prepričani svijet
iz osjetilnih riznicâ prazninâ
svijet ničim opredodžben
osim kao biće naslijedeno u patnji 2730
tobože od mojih pradavnih nepočudnih nedjela
koja su još neokajana a usmjerena na mene

Ipak sve izvanjsko se suprotstavlja mojemu nutarnjemu
i to vanjsko hoće me zaživjeti

protivi se mojcme utočištu

gdje sam raspolučen u prividni sveopći smisao

pa sam upravo tu mimo svoje naravi

a razlozi su u mimoilaženju

pa se posljedice uvećavaju

po čemu osjećam da imaju krāj izvan mene 2740

mimo mojih svetih djelatnosti

tako opkoračuju zračak moje nade pa sam

nasljedivač oporuke a oporučitelj neobvezatan

a neophodan

*Što je u Počelu čovjeku bilo dosudeno
valjda čekati sudenje
živjeti u stanju skraćenice
a udvostručiti skrb skraćenice
udvostručiti skrb nad svojom
nemogućnošću
da raste skrušenost
u skrušenikovu skrupuloznost
jer ponizno ne očekuje sudenje
pa kolikogod postao složenica
bit će zatečen smrću
da bi drugi naizgled postali povodljiviji
u nekomu nevidljivom rastu*

2750

*pa i mrtvac biva i spàdalo da bi mu se potpunije
ukazalo povjerenje života
kojega nije prepoznao kao jedino dobro 2760
postasmo užurbani mrtvaci
na užljebini makadama za Vječnost
ovdje jedino uočavam svoju raznolikost
s onima koji me pretekoše
u nerođenju*

*Je li sudbina u suprotnosti cilja
pa sam udaljen neizvjesno
jer ne znam o mjeri polazišta
pa usto raznolikost zbilje svodi se na kajanje
što nije drukčije a na drukčijost* 2770
ne mogu utjecati
*jer sam nekonačna nepovezanost
većma poput domišljene slike koja se otima od kista
da bi postala nositeljica samo svoje zagonetke
a ja sam spriječen u sebi zapriječen neizgovorljivim uzrocima
baviti se Izlaskom iz propasti stvari
koje me suučestvuju
i bivam savršena cijelost u komadićima
nejednak bilo čijemu slogu molitve
usmjeren umanjivanju i toga umravljenoga* 2780
*pred zrcalom nejasnoće
tek u odsjaju nesmisla trebam oslijepljenim očima
razabratи zraku dospjelu sa nebeskoga prijestolja
Istine*

stoga smo zarobljeni preživjeli u zbroju
prajuhe

blagoglasni iščekivači sutrašnje jučerašnjice

*I priroda je izvan svoje prirode u pogubljenju nesličnosti
eto tako nastaju pojedinačne stvari svijeta*
i sve posta usrkano u temeljni Pojam kao da se tako

 u zamahu nevidljive ruke doista
 htjelo

 i to je jedini način da se imenuje dobro
 i dovede u krilo uzročnoga Božanstva
*da bi zlo ostalo samostojeca izvanska težnja
umanjena mojim svrhunaravnim dvoumicama
o istome korijenu pripadajućega Uzroka*

no tko se osvrće na ustreptala pokojnika
 koji hoće mijenjati *oporuку neukopanima*
 kad ne-ima *ništa* i ne upozna *nikoga*

2790

2800

SABLAST NEISPUNJENJA

Što se dogada izvan moga Bitka
nije li i izvan mene moja nužnost
pa zar i ona nije ono moje bivstveno
i nisam li i sâm i taj izvan sebe
da bih bio svojstvo u sebi izvanjsko
rodbinstvo svoje

i zar tu ne prestaje razlikovanje
u isto a ne-slično
pa ne mogu opstatи ni kao prevoditelj oporuka
lažnih pokojnika 2810
i sve posta nepropadljivo samo u sjećanju osoba
kojih nema
i težnja za istinitijim svijetom postaje predrasuda
da se ništa našim posredstvom ne mijenja
osim umijeća vremena u kojem smo predviđeni mirotvorci
neutješnim pokojnicima koje nismo
poznavali
bismo u njima živi ukopani

tako težimo opreznome nestajanju
izvan ove ne-budućnosti 2820
u sablast neispunjena
ako ni po čemu ja ne znam da to znam
ili to ne znam a znam jer kako bih neznano zaboravio
pa čini se da jedino je sumnja u oboje
trajno uporište u ničemu od kojega iščekujem
odgovor

Kažite gdje bi mogli boraviti zlotvori
osim u nerazunim prostorima duševnosti
razumskih bića
i tu je zlo zaštićeno u nedokazivosti
u svojstvu onoga što je nedolično
a nedokučivo djetetu Svjetla

2830

Tako je prirodan poredak štoviše unakažen
jer je u tebi štedionica paklenoga i strahotnoga
obnevidjelog u njihalici Sebstva
tako njišti tvoja obzirnost a ne pita
otkuda ta ovisnost ta sloboda
a zavisno
a stečeno
a na pola usta prešućeno
u tamnim utrobama razumske duše
u stalnom oskrvnuću svetogrdnog obezvredenja
jer ne mogu biti tamo gdje sam obećan
boljem Tvorcu ove vrste

2840

ovako nisam ni posve ni svojstven ni sunaravan
i utanjuje se nît u budućnost bez sudbine
i sve izgori u žeravi i sumporu
u vjetru ognjenomu
sve posta odvojeno od konačnoga cilja

Ali što je s vama vi sol Svijeta
ne uspijeste biti ni sol mora
pa na povиšenoj topoti već dohlapiste u ovozemne
mjerice
u pribježišta suda i osuda
a Svjedoka zla ne ugledaste
a kamoli solju dokrstiste

2850

Tako mi se dokida jednoća
koja me hoće uskrsnuti iz jednjaka
pošto mi u prijemljivosti *hoćete pohraniti subjekte*
neprovjerene 2860
da bih slovio kao užasnuto pojedinjenje
kao posljedak pravednosti iako bijah skrbnik
sličnosti spoznaja u vježbalištu
nemogućih dohvata
u štostvu bih zapitana vлага
pa cijedim se nedolično u svoje stoljeće
potrveno izvan jasnoće poslanice
stoga se hladim a subraća me naprečac
ukapaju u krupnom kadru
jezikom nagore 2870
ukoliko bi riječi spoznaje nahrupile
da bih spoznao zašto me živa ukopaše

Tako se poigravahu žalopojkama
naimenovali me svecom nagrdnim
svojim huckanjem govora na sebe
da preostanem pogorjeli govor spoznajne šutnje

Ali u meni je razložnost uzročnosti
a lijek je kod drugih nepoznatih stvorova
kao da želim postati vjera izvan sebe
poput jeke izvan Hrama 2880
osloboden od sviju fanfara
izvan osjetilnoga postajem bezgraničan
pa nisam rascjep tuđemu rascjepu
tako i ja sam ono Jest i to onoliko koliko me nema
koliko me ovdašnje poništilo u transcendentalno
ispunjene
tu sam jestost uprisućen nepostojanjem prema zagubljenom
Tvorčevu atelijeru
u zrcaljenim stakalcima rasutoga bitka
rasule slike svijeta preživjelog potopa 2890

Suproćen sam životu *iako sam kaos primjedbi
imenovao životom
i ovdje sam gost a i on prispjeo iz susjedstva*

Stoga pitam što je to zajedničko s mnoštvom
a da bi bilo nepromjenjivo
što osim meni pojedinačne pojedinosti
jer nadzor nemam ni nad samim sobom
uočljiv iček u kipućemu općem ioncu pohvale poludačine

*od kojih motrišta saglédati cjelinu
makar ona bila ukupnost živčanih vlakana
koja trepere na nebeskom glazbalu Bitka*

2900

tako ne vrjednovah ni opće ni posebno
ni bitak ni nebitak
svemu čemu pokušah dati odredenost
posta odredena negacija

Kao da određivanje
je *bestemeljni nepostojeći kamen ničemu
pa preosta nezbiljsko tumačiti kao zbiljsko*
i zamjećivanje o tobožnjoj logičkoj prosudbi
odvodi do prebrojavanja prapočelâ
s ove strane zbilje
koja je možda druga strana kugle Bitka

2910

Slutite da nisam poroden već izvlašćen od *gdje bîh
prije negoli ste me
ugledali pod smokvom*

**ZAMRSIO SE GOVOR
(IZ ARKE)**

Doista, je li Tvorac ovaj cijeli Svijet
pa težimo uzaludno spoznaji *kad već u njoj boravimo*
pa čemu još i Bogojavljenje kad iz našeg
podstanarstva ishodi
pa ne treba više ništa dokazivati 2920
jer put zavičajni je u dubini sebe
pa ni plamčenje ni pačenje ni gašenje ni utruće
jer ono što znamo uzaludno pozajemo
a nepoznato kao i neznano
a neznano kao i neslućeno a nedokazivo
a tobože u našem umnom svijetu je
spoznatljivo

pa kao da upravo ta koprena jedina istina Jest

Zaboravio se jezik tobož životinja
zamrsio se govor šuma i stvorova Tvorčevih 2930
stoga hodam prašnjav kroz pustinje
i na usnama šutljivaca pronalazim
zaboravljeni miloču riječi
Jezika svijeta
i svi bliž sam i vašemu snu
da bih vas probudio iz arke izmišljenih opsjena
da ne umirete neuvježbani o govoru
zvijezda stajačica
Duha prožimaoca duhova
lišaja i lastavica 2940

Ali manjka svima umijeće dokazivanja
jer su posredni pojmovi Nedokazivo činjenici
a koja jest radi tih pojmove
posredničkih
iako se umom Božja djela trebaju dohvaćati
*da podupireš posljedicu dok uzrok sebe
ne pojasni*
kažem stoga da sebe ne odlažete u zaborav
ukoliko se niste upamtili u neizbrisivom užasu
neodgovora

2950

da barem sebe shvatite kao prvotna gibanja
koja je morala pokrenuti sila Izvanjska

*da ne postaneš prorok između dvaju sudova
a obo istinita*
pa odabereš da si biće pokretač i pokretano
da si Tvorac u pravcu koji je krenuo
*drugim putem u nemoći iznači sebe da se
stopi sa svojim Podrijetlom*
da bih laganje uzmaknuo uzmahu
neizgovorene tajne 2960

hoću da uočite da su moja pitanja samostalna požarišta
ali odgovori su u mnoštvu prosijanoga pepelišta
uzroci su pojedinačni a posljedice prepletene
u zajedništvu pokojnika
a pojedinačno neshvaćanjem oplakane

Je li ikako ili uopće pripadam nečemu
a što je ostvarljivo makar u gubitku
ili sam zauvijek neprobudena zbiljnost
kad gubim i ono neposjedovano
i to gubiće je moj predmet bolnoga imućstva

2970

iako neprestance očekujem milost
pomilovanje mojem sjećanju o obećanju
na učinak žalosti nad zaboravom
čiji sam razlog uzalud iščekivao
i tu sam kao da me zaključuje nečija zabluda
a ne očekivanje Božjih serafina
pa valjda proživih u suprotnim pojmovima
zavadenih stvari
da bih ustrajao do konca
pa prihvatih i neistovjetnost s bilo kojim misaonim 2980
slikama
ali sebi izostah kao spoznati predmet
u nespoznatoj zbiljnosti

na ništa zaklet a kunem se da jest kako ne znam
i tu raste moj najernji grieh
moja užasnutost pred uzdignućem

Nalazim li u sebi toliko koliko me jest
i nedostajem li toliko koliko me nije u tom jest
jer postah kod sviju sâmo nedovoljno zagubljeno biće
koje se hoće adoracijama *uprav poradi zagubljenosti* 2990
čovjekom podići
a meni je gledati Jedino lice koje ne vidim
pa mi je sljepoća mjera cjelovitoga
bitka
iako nisam nevidenom ni Isti ni Sličan
samo udioništavujem u namisli odrediteljâ
ne-cilja
da sam kukolj posinjeni

Hoće li itko smoći uništiti moje opožareno tijelo ka istinitosti
kojima nismo prišli i ni upamtili 3000
a sveisto prekrivali izumrće roda do posljednjega živa čovjeka
kao da Jonu proguta kit i ne ispljune ga
pa očekivati plime dok se vrijeme nadide vremenom
pa i ono izmišljeno postane nemoguće
i da ono u slaboće združeno dobije postojanje
da arka postade lakša nad potopom čim grlica izleti
i da nemamo dokaznoga postupka o maslinovoj grančici
jer je poodavno orao doletio s tintarnicom oko vrata
A ja u utrobi arke polegnute po dnima planinskim
očajnički vapijem vlastito počelo 3010
zalazeći u silu sjemena
u podrijetlo ognja
i ma što se kroz dugovjeka stoljeća izmjenjivalo
u dnu grubo tesanih rebara ostah
namjesnik Ničega
pokrstitelj Ničega u Ništa
mrtvozornik nad Nićim za u Ništa
dok razgranato nijekanje doletjelih grlicâ
odnosi moja pitanja
preko vrhova mogu bića 3020

Sve uokrug je opiranje svojemu nestajanju
pa i stvari koje me potvrđuju
ne žele preživjeti sa mnom jer je nemoguće
*razumjeti Ono što mora ostati neshvatljivo
da bih napredovao u neznanju o Neizmjernome*
pa znanje i neznanje ostaju izvan mene
da bi bili u najvećem stupnju istinuti
pa upravo ta niječna nedoumica čini ono proricanu
kao najbjelodanije potvrđeno
tako razlicitost nema dva izvora 3030
a ima dva utoka jer zlo u početku bijaše neko dobro
ali neporodenio od dobra
vec posta zlim lišavajući se Abelova dobra

*I tko će pouzdano potvrditi što to uopće ishodi iz ove zbilnosti
jer sve što se isčekuje je tobože u nemogućnosti*
pa smo i mi nesrazmerni u pitanjima o iskonskom uzroku
iako su u nama odvojeni razlikama
u kojima se na riječ ničiju izravno
podudaramo

Postojim li kao spremnost na potvrđivanje gubitka 3040
i to dokida puki slučaj sa mnom
jer sam spreman ne zbuniti se pred Ničim
naime kao da sam ugledao Tvorca posred Edenskoga vrta
tako bih razlikovao razliku od drugosti
i prepoznavao jednostavne odgovore
u okrilju svetih tjeskobnosti

Stoga jesam složevina ali ne slučaj i ne nužan
*jer se pojavljujem sastavljen od vjekovnih
neprovjerenu logika da bi bile mistriji* 3050
*tako sam sastavljač prošlosti odličnije od učinka
poput Jednote u mnogosti*
dakle nisam ni složevina osobnog užasa
ni sastavljač prošlosti
ni slučajnost neodgodena
pa ako je sveukupno pitanje u Ničemu
nije moguće da i u ukupnosti Ničega dobivam Ništa
jer ako je oprisućeno i trajno
onda je stalno i bezvremeno
onda je tu Bog
onda je ovdje Bog 3060

Prisiljen sam djelovati kao ncnaravni
da bih bio sličniji sebi
tako sam u službi mišljenja koje osim rascjepljenja
još me i prijeći podijeliti sebe
pa ako je i to kozmičko metnuto u mene
u meni je to savjest i to hotimična
pa takva nesloboda posta obrana mojoj slobodi
i moja neponovljiva nazočnost u sjenama ovoga dana
tek me pretpostavlja u boli
što sam toliko slobodan da ne umijem 3070
zaiskati slobodu
nemojte predbacivati ispraznost
da sumnja o uzvišenim stvarima
čini sumnjivca uzvišenim

Uočavam dvije suproćene moći
konačne u beskonačnom
pa i vremena su im ograničena i bezmjerna
i konačno teče jer je obrubljeno beskonačnim
a to dogadanje prati samo duh
a duh ne može biti shvaćen
samo doživljen pa zaboravljen
stoga i spoznaja će ti sipiti kao suh
puštinjski pjesak

3080

Eto sve je u krugu mojem
sva pojedinačnost o svojoj zbiljnosti
i sve saživjele definicije o stvarima
kojih uopće nije ni bilo
pa i čovjek posta pripadak Onoga kojega je otudio
u rod Čovječji
da bi biće svoje održavao izvan svoje egzistencije 3090

dakle čini se da smo osobe koje nisu u rodu s biti
ni s onima na nebesima
ni s prognanima u rodu ljudskomu

Sada nam je uočiti da samo posljedice spoznavaju svoje uzroke
ali kako spoznati jesmo li uzroci
tolikim posljedicama koje nas se ne sjećaju
ili smo neposvećene posljedice koje ne prepoznaju
nedokazan Uzrok
ni u čijem krilu prebivamo
pa sebe proživljavamo kao veliku razliku neimanja 3100
u početnoj točki mjerjenja kojega još ne shvatimo
osim što je mlako Božjim imenom
nazivamo

Eto isповједам da hoću sebe stopiti s duhovnim
aktom
kako bi se prekinulo ovakvo moje
nedostiživo postojanje
u nejasnim namjerama stoglavih
nevidljivih sila
izdigao bih se iz čudoredne krize 3110
iznad iiza
u Ja-centar
u sfere nutrine
u promišljaj arhetipski
koji sve razumije i sve shvaća

pa šuti u ovoj dimenziji
i s nama ne umije izbjegavajući uzbrdo
ka pragovoru
kojega smo znali prije rođenja
i poslije življenja 3120
niže će kovine leksike pretvarati u zlato

**O čemu to hoće govoriti vjeroučitelji Riječi
koja je u Počelu bila Pjēv**

Slobodan sam ukoliko sam uzrok samoga sebe
ali pošto sam podjela od vanjskih voljâ
i nutarnjega subjekta kao volje
ne mogu sa sobom težiti kao s ciljem
jer je vanjsko neistovjetno s mojim nutarnjim
a navodno istinskim
pa sam suprotan nekoordiniranim pojmovima 3130
u nemoći da istodobno dobavim
dnâ dvaju suprotnih sudova

stoga sam uspjeli neuspjeh pred licem Pravde
koja je unaprijed takvoga gubitnika
ugledala
i dopustila mi da budem

Kričim Ja **ne mogu istodobno biti istinit**
i neistinit
ni iznaci mir slobode u neologici moga bića
jer su mi dokinute mogućnosti 3140
primati darove nemogućnosti
boraviti u dvoobličnim boravilištima
da bih ih sobom objedinio
u objedinjenoga pokajnika
ne da bih postao drukčiji nego da milost
objavi da se drukčije nije moglo

RASPUTICE UZROKA

Nisam poroden već preporoden u vašim natruhama
o svijetu koji se rastom umanjuje
do u zametak
I on će sagorjeti u ukupnomet izopačenju 3150
ponoćnih palidrvaca posred štalice bez Spasitelja

Eto u razlikama iskazujem štovanje
Onom koji je suproćen ne-istostima
izvan kreposti se trebam povući samo u ime
da ne bih bio zamijenjen susjedovom dvoumicom
dakle biti usamljeni pojam što je više nego
sveopća besmislica
kao volja tuda a koja me neće

ali pitanje je ostaje li volja slobodno vezana
uz takvu sudbu ne-pojavnosti 3160
jer ova očekivanost ničijega mišljenja
neidentična je tome ničijem
i isključuje me iz sjećanja
pa ne mogu postati ni prošlost
ni slučaj koji bi se mogao dogoditi
kad bi se sjećali nepriopćivoga iščekivanja
beskrajno nutarnjega

tako ste opkoračeni nemoćima da bi prišli sebi

Tvorče horavim u cjelini nedostataka
pa se još i očekuje moja nerazumna savršenost 3170
u odgovorima čijih pitanja
niko ne umije se prisjetiti

Dakle što se to hita mimo moje naravi
 u središnjicu Menstva
možda iskru božanskoga koja se htjela
 u čovjeka vratiti
pa viša istina hoće postati podstanar
 ovome mišljenju
tako postala ključ u bravi koje nema
 službenik vjernikâ koji ne uzvjeravaše
 a pribojavah se njihovih rodoslovljâ
pa možebit da i zbog takvih ljudskih nauma
 božanska narav morade ostati izvan tijela
jer prema kome i kada kad i Oca zanijekasmo
 mi putopisci lelujavih genetskih prepričavanja
 o grijehu a s grešnikom koji je zagubio grijeh
 o nepropadljivosti ognjeva s mljevom kostiju
 oslobodenih mesa
 jer ništa nije načinjeno od stvari propadljivih
osim pokajanja koje se usnama izgovara i opovrgava
 prevrtljivom glasonoši pred nagluhim sljedbenicima
tako klijia zaklonište posljedica
 i isčekivanje uzroka

3180

3190

Moja pitanja su drugi smjer mosta
pod kojim teku odgovori u rijeci isušenoj
dok obalama sustaju procesije sablasnih neispunjena
pa ono što je blizu ne nalazimo
ono što je u nama zagubismo
i pretražujemo se u drugim nesličnima
i što nalazim to je ono što me izgovara tudinskim glasnicama 3200
tudinskom riječju
oživjelom na kisiku Ovješenoga
meni uskraćenoga

Gledam u tok i shvaćam
očistiti se od spoznaja radostivih gubitaka
ne uzimati na sebe razlike o sebi
ni samosvojno značenje
da ne nastaviš učenje o oprekama
kao novovjerac starih zabluda
i krivnju što nedovoljno nad oprekama 3210
tuguješ

Postati nepoznata tvar
nedohvatljiva spoznaji da je uopće jednom postala
neuhvatljiva u temeljnoj točki u uzletištu Ja
da moje uzročno biva u posljedicama koje se nikada
neće dogoditi
i da se ostvarujem neautentično da bi se ostvarili
višezačni prostori nezbiljskoga
ali izvan korijena pojavnih obličja
da postanem tek predočeni smisao koji ne postoji 3220
ako niste pristalice o ničemu
gdje boravim potpun nedostatka
u božanskom nedokažljivom uporištu

usuprot ušću nerazdruživih posljedica

uočavamo li i koliko značenje dogadaja
i razumijevamo li smisao
i vezuje li nas išta sa smislenim
da bi stekli čovjeka ne samo kao vanjsko videnje
već kao unutarnju posebnost
da bi se vinuli iznad mesnoga tlocrta nejasnih 3230
simbola
povezani sa zajedništvom u kojem sam ponajmanje
pa porastamo u radosti jer nam se obzorja
razdvajaju

očekujem ma kamo me neiskustvo čina doplavilo

da će opstojati poput duhovne metode
nevidljivih promjenjivosti
bez prostornosti i iskustvenoga neznanja istinâ
koje razum nikada ne upozna

ni biljci neću zanijekati duševnost 3240
mi sâmo kućevlasnici raslinja
biti ćemo zanjihani kao da nas oploduje
vjetar uzrokâ

*Htio bih da ljubav Stvoriteljeva stanuje u meni
da mi neistinitost otkrije ovo
zapitno čovjekovo podrijetlo
jer povijest posta povijest smjera dvoumica
pa sam suprotan u beznadnoj negaciji
pred nakladnicima Bogojavljenja*

Naime odveć smo u tobože višim dogadjajima 3250
pa moja nagnuća za susret s božanskim
ne počinju s umnim glasonošom mûka
jer jedinstvo uma me već izvodilo
na površine prepoznatljivih govorenja
a ni umrtvljena osjetnost ne može pojmiti
ni um ni razum ni dotvorbe misli
što me to u ovoj oskudici doimanja
odvodi do svijesti o Apsolutu
kao jedinoj odrednosti uz rasputice uzroka
a koja nadilazi i nerazumijevanje prečaća ka 3260
posljedicama

Dakle *povjesno sam neupotrijebljen*
osim kao materijalni sadržaj boli
poput principa između onoga što se zna
i onoga što je istina nepojmljiva
i ovdje je boravište vjerojatnosti
i možebitne nemogućnosti da se i vjerojatno
iščekuje u nemoci
da bi očekivano ma što došlo
bilo svečano dočekano kao jedino 3270
jedino iščekivano povjesno

A moje zajedništvo s Bogom su izbrojiva
odmetništva u području netjelesnoga
suprotno onome što ne mogu pojmiti
pa ostajem unutar područja nedoumica
a postojim izvan osobne vrijednosti
kao utisnuti dojam o ograničenom svjetlu
poput pučkog ludila u kneževoj glavi
pa bljuje niz kamene oluke palače
pa i takva posljedica postaje umijeće izlaza 3280
u mnogoboštvo mnogovrsnih nejasnoća
kao vlastito jutarnje bogoslužje
slaveći svoj zakon i svečanost svjetla
da bi se toliki bogovi primirili u starozavjetnomu
kovčegu

Ali izostaje metoda da razvidim
o ovome Općem a u meni Pojedinačnome
da bih iz kaveza makar u plamu dima
postao stvaralačka priroda
o onome što jesam izvan kaveza zatočeništva 3290
da opet postanem priroda svoje prirode
i videnja bih dokinuo pošto isto videnio
tēk mi je od osjetila predloženo da viđeno jest
tako dio unutarnjega može oživjeti u izvanjskomu

Jer što sam ja ukoliko ja jesam
ako nisam ni duh ni sila u tvari
pa ni život kao predodžba o zatravljenoj posljedici
ni vječno vraćanje supstancije u fizičko
preosta mi biti samo metafizika
a i taj put mudroslovci zatajiše pa se zgubimice tu 3300
prepoznaješ a ne umiješ vratiti jer
prosuditelji u svemu u čem smo se zatekli
nestali su u katedre
nijemih gurua
i otuda smo toliki pomor pridjeva i atributa
da prezivi ološ glagola
ne želeći izletjeti iz čovjekova labirinta
pa i imenice poput Ikarovih krila
i one su labirint jer samo u umišljaju
vinula su se prema našem Suncu 3310
kojega ištemo držeći ga u šaci

Nisam *ovđe* probdio ni časa
jer sam u vašemu govoru nagluh od povijesti tlapnjî
od paleži srdaca u užasnim pobjedama
uz raskalašene igre bijednika okrunjenih
posvećenim čamotinjama

tako izostah na pobjedničkomu tronu
posvećenih gubitnuka opetovanih privida

a svejednako ne umijeh skriti bolni vapaj Ja
koji hoće se održati do posljednje odluke 3320
izmedu nužne patnje
i uzajamnoga suošjećanja
o nejasnim uzročnostima
i nedovršenim posljedicama
niti sveza o razlikama u suglasjima
ni dobrovoljan privid o opažanju nepostojanosti
kao da ni duše više nema u bivstvu
već začeta riječ u neslučajnom iskustvu
onostranoga opažanja
jer je što jest jednako po rođenju i po 3330
postanku
a uzorak je to što ne može biti drugo
osim Riječ
a ona nije misao ljudska
ni istina po ljudsku
ona je izrečeni sud iz Božjega bitka
o tvrdnji da tako Jest
o onomu što mi tek namjeravamo povjerovati

ćek tu postajemo svatko svoja odluka
nedoživljena a razasuta 3340
u jedinstvu rasapa svjetla koje bi čovjeku priopćilo
neuračunatu krivnju

Dakle ovakav nisam savršeni čin
već uzročam a nezavršan

*jer sam odvučen s pravoga puta Duha
iako hoću stići savjet o vremenu u
izgubljenom Početku*

tako sam barem iščekivač promatranja svoga nutarnjega
ali mi manjka poticaj Onoga nevidljivoga

a prisutnoga 3350

da sebe uočim barem kao mentalni sadržaj nepostojanosti

tako bih postao boravak u izbi

s nadosjećajnim bićima

gdje bi sve vidljivo bilo tek
predodžba duhovnoga

Stoga očekujem jedino zasluženo prosvjetljenje
da nadidem najdublji očaj

ma o čemu u umu pjeskario između ništa i svega

izvan je prostornih staništa

tih rodenih rubova obala 3360

uz koje je čovjek već poodavno protekao
kao mrtvac

živ utopljenik

*i još očekuje oprost praroditeljskoga grijeha
a oni ga naslijedem u divlju šumsku zvijer
donosiše svijetu*

da uljudbom ljudskom otupi očnjake

pa i sinovima Božjim da postanu

još i Vječnost da zavrijede

i očekuju uskršnuće mrtvih

i život budućega vijeka 3370

Jer ničemu pripada i ne pripada ništa osim obilja ničega
ali cilj uzgred postoji kao neimenovano neimanje
neupravljeni k cilju
ako hodočasnik k cilju ne umije rasuditi
o općemu cilju
i nehtijuć obrazlaže neistine jer umom hoće hrliti
k jedinoj postrojbini istine koju ne upozna
tako hoda u dvojakoj dvojbi da bi uskladio
neistine u jednostruku nejasnoću 3380
da bi nespoznatljivo ugledao nepcem svojim
a ono zanijemjelo kad je htjedne izreći

procjenjujući istinitost od tlapnji
kao nuzzanimanje besmisleno
a nužno

*t' meni boravi pustinja mnostva krivih bogomoljnih
svjedočanstava
ali i ta istraga nadilazi sposobnost naravi
da se istrazi granica nemoci
da shvatim najveći mogući doseg čovjeku dosudeni
da mogu razumjeti da je to neshvatljivo
da sam zbroj istina koje očekuju da jesu i da nisu
a ni moje dogodeno nije moje dogodeno
jer bogatstvom riječi osiromašujemo smisao
i tu su putevi u koje čovjek lutajući*

3410

*polaže temelj u ono odgodeno
da bi živilo u Ništa
a ono ga ruši*

Usto smo čavao

*učavlili u vjetar
i o njega objesimo
našu oskudnu garderobu vjere
da bi spoznali čak i ono
u što još nedovoljno
simujamo*

3420

KOZMOGORIJSKI IZLETJETI

Hujedoh izletjeti iz kaveza svjetovnih učilišta
u dogadaj pripadnosti kozmogonijskoga psihizma
na pragu krika i blagoslova
kako bih postao duša pripremljena za zakonsku cjelinu
višega Tvorčevog reda
da postojim u Njegovu Umu kao u liku koji ne postoji 3430
da iz mogućnosti koja se ne ostvaruje mogu prijeći
u zbiljnost koje nema
pa u toj sudioništvenosti da prestanem biti
složenost zbiljnosi i mogućnosti nemogućega
bitak prepiljen u temeljni
tvorni Bitak

tako sam zasnovaao novu nužnu egzistenciju
u kozmogonijskomu psihizmu
ali kojega ne umijem izreći jer on mene izriče
jer postah Tvorčeva sveobuhvatna zbiljnost 3440
udio cijelosti u Božjoj naravi

Odlučuje li to u nama neka tuda milost
ili ne-bitno pripada onome tko ih može izreći
pa postasmo stabla rastom u smjeru kazaljke
vrèmena sjena
koje se vraćaju u sebe

Naime prečesta smo namjera tudi preinacivanja sebe u nama
i život u ovome videnju naizgled nestaje
ali ni smrt ne postoji
jer ni ona nije Tvorčeva volja

Nad tijelima *bdijemo nad tim nositeljima*
simbolâ strahovanja
nad tijelom kao domaćinom grijeha

do kada će nam se ovo užasno bdijenje
produžiti

Eto ništa više nije izvan mene
jer prigrlih vrijeme koje u meni ne prolazi
i nijednu tugu u sebi ne obožavam
jer budućnost stavih u nacrt Onoga
gdje je i moja prošlost
makar Mu nisam radostivo poklanjao
i briganje ne može biti izvan ovoga trenutka
a njega zauvijek nema osim u zbroju iluzija
da bi završio o c j e n u n a d s o b o m
da budem gradivo u vremenu kojega ne bî
da umjesto ispunjenja imamo snove
koji se neće ispuniti

3460

osim trenuća
osim dahova što se nedovoljno strahuju

kao da To nerazumljivo trajno postoji zato što 3470
sve ostalo umire

Slavim životnost kao svojstvo koje odiše životom
i zob i zobati i zoban ali ne zoologa mesoždera
već slavim životodajno Onoga koji nadahnjuje
sveukupno životvorno

Slavim i biljku ali većma biljnu osobnost
i vlakna i celulozne membrane
na putu do ljekovitog nektra nad ustima
bolnikovim ljudskim

Ovješen o misao smisla vapijem 3480
sveopća ljubav ne smije spoznati zločin
prema subraći navodno životinja a nedovoljno razumnih
i to zločinačko sušenje na dimu tek pogubljenih

Uokolo su naduti trbusi leševima braće nespoznate
tako Zemljom je rasla raskoš utopljenikâ na ničoj
obali

Abraham se vrati u Kanaan a Lot ostade
u Sodomi
imenujući životinje životinjama
u zavodljivoj oskudici vaših budućih tlapnjî 3490

Nisam ni onaj koji oduze križ Otkupitelju
a nisam ni Sin ni Cirenač
tek križonoša koji ni sebe ne poneće u visje
veći uhićenik sam prostora
koji prekrsti zrake izlazeće i zahodeće
preko svojih leđ u križ
svjetlocama bićevam

Ovako zbroj kemikalija a ne čovjek zbori
Tvorčovo djelo još riječ nije progovorilo
valjda jer u Riječi jest

1506

Je li nam zadatak iskati one koji neće istinama nas
privesti
pa u toj tjeskobnosti nenalaženja puta
istrajavamo
istrajavamo

Jesam li svoju vjeru poklonio boli agoniji i gubitku
je li moja vjera iskrasnula iz boli agonije i gubitka
je li se ta moja vjera ustobočila iz spoznaje
da neću ugledati što su drugi naumili
sa svojim obećanjima
u meni

3510

i kako spoznati da je moja sumnja doista sumnja o istini
da je moja istina doista istinita sumnja

kojega gurua izvan svojih osjetila pouzdano pitati

kao da je Svet u nama tuda iluzija
i čovjek je ovdje da prepričava nepostojeću stvarnost
jer ništa se ne događa izvan izmišljotina naših osjetila
ništa izvan tih lažnih svjedoka
koji izvješćuju o Svetu koji ne postoji

doli u njima

3520

i stoga je unutar nas kaos sumnjačâ
sajam dovikivanja lažnih sigurnosti
i nitko ne umije premostiti ovu graju privida
kad i s druge strane iluzija samo osjetilima možeš
pokušati
jer propovjednici pobjegoš pored Istine
pa kada bi se odrekao ovakvoga svijeta
ničega se nisi odrekao
jer on postoji tek u tvojim osjetilima
i svijet bi se tek dokinuo u nakrivim 3530
izmišljotinama

i za ništa se ne možeš žrtvovati
jer tvoj prividni cilj u porazu
ne odvodi te nikamo
i patnja tvoja je također tvoja patnja
koju tvoja osjetila takvu hoće

a ne Istinu
a ne Istinu

3520

Bože evo na koncu moje svete parbe
o spoznaji i umišljaju nc žclim sebe pridobiti
u spasonosnu splav paradigmâ
da su cjelokupna djela uzrokâ tek predodžbe
u budnomet sanjarenju nabujalih virova posljedicâ

*Ali ja postavih pitanja koja nadilaze sebe
i to je njihov jedini mogući odgovor*

*i ostah poput užganoga Svinjega kojega nigdje nema
osim u požarištu uma*

*pa iako se ne ždere
on se ipak takav dogodio iako*
ni o čemu ne jamče odvojena sjećanja 3550
ni sjedinjenje duše s tijelom
ni užareni ugarci iz sjećanja koja ni zakletvom
ne bih mogao u novi svijet rasplamtitи

*Došao sam do vrha brda i slutim tajnu
Postavih pitanja koja sebe nadilaze
i to je njihov jedini mogući odgovor*

*Jednom će ove misli biti izbičevane i bačene
u tamnicu
ali potres kozmogonijskoga psihizma razvalit će
zatvorska vrata
i uznicima mojih riječi
do konca svijeta popadat će okovi
i ugledat će biljku zvijer i čovjeka
prožete istim Dahom
nebeske anime*

KAZALO

*KNJIGA UZROKA
KNJIGA POSLJEDICA*

PROSLOV	v
ZRETI DO UTAMAN.....	7
KREPOSNI POGANI	19
MUDROST KAOSA	29
PROSUDITELJI NEVIĐENOGA	41
SAMOST MNOŠTVA.....	57
POSJEKOTINA NEBA U SVETOJ POMETNJI	79
IZVAN JEDNOGA	91
RAZNOLIKOST NEPOSTOJEĆEGA	97
(PRANASTAJANJE)	
OVISNI O PRIVIĐENJIMA	113
PALJEVINA PRAZNINA	123
(NASLJEDNICI TJSKOBE)	
ZATRTI PUT	137
(TRAŽENJE NENALAŽLJIVOGA)	
SKRITI U UZROKE	147
SABLAST NEISPUNJENJA	165
ZAMRSIO SE GOVOR	171
(IZ ARKE)	
RASPUTICE UZROKA	185
KOZMOGONIJSKI IZLETJETI	199